

LISTY
GENEALOGICKÉ A HERALDICKE
SPOLEČNOSTI V PRAZE

ACTA
GENEALOGICA AC HERALDICA



Číslo 12.

Duben 1971

ZPRÁVY VÝBORU GHSP

Ve středu dne 17. března 1971 o 17 hodině konala se v Praze na Smíchově v Domě kultury kovoprůmyslu druhá výroční valná hromada naší Genealogické a heraldické společnosti za účasti 49 členů. V úpravném sále byla pro účastníky valné hromady péčí J. Bady a K. Lišky připravena k prohlídce výstava materiálu, kterým Společnost oběd obeslala únorovou výstavu "Hobby '71" v Ostravě. Předseda Dr. Vlad. J. Sedlák po zahájení valné hromady krátce vylíčil činnost GHSP v uplynulém správním roce a v podrobnostech odkázal členy na zprávy v GH - Listech, v nichž bylo pravidelně o jednotlivých akcích GHSP podrobně referováno.

Zvláštní důraz položil předseda 1) na pravidelné srdečné pondělní schůzky členů v restauraci "U Šumavy", na nichž bývají předneseny hodnotné referáty a rozvíjí se plodná diskuse o různých badatelských problémech a jež proto plně nahrazují členské schůze, a 2) na autobusové tematické zájezdy, které se setkaly s nevšedním zájmem. Se zřetelem na volby, které měly být provedeny, seznámil předseda také přítomné s prací jednotlivých členů správního výboru, kterou pro Společnost vykonávali.

Na návrh Jos. Bady, schváleného všemi hlasy při 4 abstencích, bylo upuštěno od čtení zázpisu minulé valné hromady, dostatečně publikovaném otištěním v GH - Listech. Podrobná zpráva byla podána za nepřítomného a omluveného matrikáře Ing. Jiřího Musíla, podle jehož písemného rozkladu vzrostl počet členů za uplynulý rok z 289 členů dne 31. XII. 1969 na 374 členů ke dni 31. XII. 1970. Z tohoto počtu je 278 individuálních členů a 94 zájemců z řad různých institucí a korporací. Dva členové vystoupili z finančních důvodů. Za revizní komisi přednesl zprávu Lad. Procházka s analýzou příjmů a výloh Společnosti.

Byla zvolena jednomyslně tříčlenná volební komise z členu plena: Ing. J. Adler, R. Melichar, a J. Procházka.

Během přípravy voleb v kulturní vložce byly z magnetofonového záznamu reprodukovány pozoruhodné projevy Jos. Vorla, ředitele Muzea okresu Plzeň - sever v Mariánské Týnici - Karlovicích, a Doc. MUDr. Miloše Černého o významu genealogie pro genetiku a lékařskou vědu, které byly předneseny na sjezdu rodu Prusíků dne 12. září 1970. Z tohoto sjezdu byl také promítnuty dva filmy. Jednak film, vysílaný televizí 17. 9. 1970, jednak amatérský film, natočený na tomto pozoruhodném rodovém sjezdu.

Jmenný seznam členů výboru uveřejňujeme souběžně v samostatném záznamu v tomto čísle. V dalším pořadí byla odsouhlasena opět výše členského příspěvku na ročník 36,- Kčs a výše zápisného 5,- Kčs.

Předseda vyznačil také program nejbližších projektovaných zájezdů Společnosti.

Ve volné debatě promluvil Dr. V. Palivec o pravém významu genealogie a dal za příklad živý rodový kontakt rodu Prusíků. O. Veselý se zmínil v té souvislosti o své práci na genealogii rodu Míču, známé hudebnické rodině a rodu Malíře Jar. Čermáka.

Po skončení valné hromady po 20 hodině zasedal ihned nový výbor, přičemž zvolení činovníci převzali své funkce a diskutovali o náplni práce pro své funkční období. Bylo usneseno, že nejbližší další výborová schůze bude v polovině dubna t. r.

IN MEMORIAM NAŠICH ČLENŮ.

Koncem roku 1970 zemřel náš člen

František HLADEČEK

Dalovice u K. Varů, Hlavní ul. 10

• 4. 5. 1917

Zabýval se rodopisem a městskou heraldikou.
Čest jeho památce.

Výbor GHSP.

Zdeněk Bičík

RODY V ZANIKLÉ VSI LEPĚJOVICÍCH.

Nedaleko obce Valy u Přelouče (okr. Pardubice) stojí v lesnatém terénu kos telíček sv. Michala, který připomíná spolu s nedalekým tvrzištěm zaniklou osadu Lepějovice. Její poloha není dosud přesně určena, je však dána situací kostela a tvrziště, podle předběžných průzkumu terénu a povrchového archeologického sběru se zdá, že mohla ležet v prostoru mezi kostelem a dnešní myslivnou. Tuto domněnku potvrzuje nález odpadové kulturní jámy v těchto místech na podzim 1970 historickým kroužkem Východočeského muzea v Pardubicích.

První historickou zprávou o Lepějovicích známe z listiny českého krále Vladislava II. z 20. ledna 1167, kterou potvrdil starší nadání premonstrátskému klášteru v Litomyšli. [1] Kostel sv. Michala se uvádí jako farní roku 1350 v přehledu far, patřících k biskupství litomyšlskému. [2] Kostel byl nepochybně těžce poškozen nebo úplně zničen na třicetileté války, protože se v soupisu poddaných podle víry z roku 1651 o něm píše, "že všechen dokonce k zpuštění přišel a dřívím zarostlý jest". [3] Gotická dispozice kostela odpovídá zprávě z roku 1350; po třicetileté válce byly zřícené gotické klenby nahrazeny zavěšeným raně barokním stropem. Podle matrik sloužil opravený kostel znovu církevním účelům od počátku 18. století, kdy již nebyl farním, ale jen filiální k faře Svinčany. [4]

Lepějovice jako drobné rytířské zboží byly koncem 15. století připojeny k statku Valy, s nímž pak na počátku 18. století byly včleněny do thunovského panství Choltice.

Archivní dochované prameny neumožňují přesně stanovit dobu zániku obce Lepějovic. Jisté je, že obec nezaklila najednou, jak tvrdí vlastivědná literatura; ještě roku 1651 se v Lepějovicích uvádějí dva zahradníci, v berní rule (1654) dva sedláci a k roku 1663 rovněž dva držitelé gruntu. [5] Není vyloučeno, že po zničení obce (ev. částečném) v třicetileté válce, byly ještě dočasně dva grundy obsazeny. Přelom 17. a 18. století je ovšem nutné považovat za maximální hranici existence Lepějovic jako sídlištní jednotky.

Nejstarší jména lepějovických poddaných jsou zaznamenána roku 1464 v provolacích deskách dvorských [6]; uvádějí se v nich Jan, Jan Šikel a Beneš - dva grundy jsou pusté (Šaťakovský a Kotovský). Těmto pěti gruntům odpovídají i zápisy register purkrechtních síauku Valy z roku 1589 [7], evidující čtyři grundy. Podle těchto register lze v obci zjistit tyto držitele gruntů:

Grunt I. (cena 250 kop míš.)

- 1601 Michal Lepějovský

1601 - 1651 Ondřej (syn předchozího)

1651 - Jakub Michalec jinak Vondrák (syn předchozího) [8]

(Ze závdavku mu bylo sraženo 60 kop, protože "týž grund pustý byl ")

Grunt II. (cena 90 kop míš.)

- 1594 Řehoř Křepelka

1594 - 1607 Jiřík Sedlák

1608 - 1634 Jan Valenta [9]

1634 - Ondřej Holuška (od vdovy předchozího) [10]

Grunt III. (cena 35 kop míš.)

- 1655 Tomáš Myškovec

1655 - Jan Novotný

Grunt IV. (cena 13 kop míš.)

1629 - 1651 Jan Mlynářů

1651 - Řehoř Sloupenský

Roku 1663 jsou doloženi jako držitelé gruntu Jakub Vondrák a Jan Kudrnka. [11] Po tomto roce nemáme již další doklady o držení gruntů v Lepějovicích a hlavním pramenem o Lepějovickém obyvatelstvu jsou matriky. Zápisy pro Lepějovice byly v matrikách fary Přelouče (1655 - 1674, 7 křtů.) od roku 1692 u fary Svinčany. Z let 1655 - 1699 bylo v matrikách zjištěno celkem jedenáct zápisů (z toho 10 křtů a 1 snátek.) Podle nich žil v Lepějovicích tyto osoby [12], které uvádím v abecedním pořadí: [13]

Jánský Pavel (nar. ok. 1656), manželka Dorota, děti Dorota (nar. 4. 12. 1699) a dvě další děti (jména neznáma)

Kožený Martin, manželka Kateřina roz. Klusáčková - oddáni 4. 11. 1692

Křenek Jan, manželka Anna, dítě Rozina (nar. 17. 12. 1662)

Kudrnka Jan, manželka Anna, děti Anna (nar. 21. 6. 1665) a Marie (nar. 11. 11. 1674)

Moravec Jiří, manželka Anna, dítě Petr (nar. 22. 6. 1669)

Nosek Jan (nar. ok. 1636), zemř. 23. 9. 1736, děti Mikuláš a Magdalena

Nosek Jan (nar. ok. 1644), manželka Barbora (nar. ok. 1674), děti Matěj (nar. ok. 1697), Anna (nar. ok. 1697 - 8), Magdalena (nar. 14. 11. 1699) a čtyři další děti (jména neznáma)

Nosek Jiří (nar. ok. 1695), otec Jan

Nosek Jiří (nar. ok. 1692), manželka Ludmila nar. ok. 1707, zemř. 3. 4. 1762

Nosková Kateřina (nar. ok. 1695), otec Jan Nosek, zemřela 25. 2. 1715

Paleček Jan, manželka Kateřina, dítě Rozina (nar. 2. 8. 1699)

Tesař Štěpán, manželka Anna, děti Žofie, (nar. 23. 12. 1666) a Anna (nar. 22. 6. 1670)

Ve dvou případech úmrtí Jan Moravec, nar. ok. 1658, zemř. 17. 12. 1708 a Mariana Macháčková, nar. ok. 1672, zemř. 26. 4. 1712 nelze za rodiště pokládat Lepějovice, jde patrně o osoby z okolních obcí nebo jiného panství.

Jestliže je tedy zaznamenáno za takřka půl století v Lepějovicích jen deset křtů, muselo již být nutné o obec velmi malou, resp. jen o jeden až dva domy, což by odpovídalo situaci v 18. století, kdy zde existovala jen hájovna, snad i příbytek hrobníka a asi od pol. 18. století nová m. yslivna (sídlu nadlesního). V 18. století musíme již Lepějovice jako obec pokládat za neexistující.....

P o z n á m k y :

1/ CDB tom. I., str. 413. Praha 1897

2/ August Sedláček, Hrady, zámky a tvrze království Českého, díl I., str. 205 (Praha 1882)

3/ Státní ústřední archiv Praha, sign. SM-R 109/45, Chrudimsko, statek Zaječice, fol. 9 v.

4/ První pohřbení je doloženo 12. září 1704, první snatek 24. 11. 1724 (Státní archiv Zámorsk, sbírka matrik, matr. č. 1849, fol. 449 a matr. č. 1850, fol. 171). U kostelíčka se dodnes pohřbívá.

5/ Viz pozn. 3. Tamtéž, berní rula - Chrudimsko, č. 13, statek Zaječice, státní archiv Zámorsk, Vs Choltice sign. A 26/15 - statek Valy.

6/ Archiv český XXXVII., str. 1722 - 1723.

7/ V registrech není zaznamenána krčma, ačkoliv její existenci dokládá zápis v deskách zemských z roku 1549 (Státní ústřední archiv Praha, DZV č. 250, fol. I. 23).

8/ Jakub Michalec, jinak Vondrák, nar. ok. 1611, manželka Magdalena, nar. ok. 1631, dítě Jan, nar. 5. 6. 1655

9/ Jan Valenta, manželka Juliana, děti Anna, Magdalena a Dorota.

10/ Ondřej Holuška, nar. ok. 1601, manželka Dorota, děti Kateřina, nar. ok. 1629 a Matěj, nar. ok. 1634.

11/ Státní archiv Zámorsk, Vs Choltice, sign. A 26/15 - Originál cedulae dílčí statku Valského 1663 lit. A.

12/ Dále použito těchto pramenů: soupisu poddaných z roku 1651, berní ruly z roku 1654 (viz pozn. 3 a 5), státní archiv Zámorsk sign. A 26/15 a č. knih 499, 515 a 552 a zповědních seznamů (dr. J. V. Šimák, Zповědní seznamy arcidiecése pražské z let 1671 - 1725, díl I., Praha 1918, str. 434)

13/ Data byla zjištěna z matrik a z archivních pramenů, uvedených v pozn. 12.

Hlavní použitá literatura :

Ferdinand F. Náhlík, Choltice v Chrudimsku, Památky archeologické VII. (1868), str. 146-

166; František Nechvíle, Choltice. Městys a bývalé panství v Chrudimsku, Praha 1871; Anto-

nín Profous, Místní jména v Čechách, díl III., str. 503 (Praha 1949); František Roubík,

Soupis a mapa zaniklých osad v Čechách, str. 115 (Praha 1959); August Sedláček, Hrady, zámky a tvrze království Českého, díl I., str. 205 (Praha 1882) a práce citované v je dnotlivých poznámkách.

Archivní prameny :

Státní ústřední archiv Praha

Státní archiv Východočeského kraje Zámorsk

Oldřiška Jandová ROD PROTESTANTSKÉHO DIREKTORA KRYŠTOFA KOBRA Z KOBERSBERKU PO BÍLÉ HOŘE.

O Kryštofu Kobrovi, registrátoru při králi, komoře a malostranskému měšťanu bylo již hodně napsáno. Byl osobností, která události své doby značně ovlivnila, začez však draze zaplatila potupnou smrtí po prohrané bělohorské bitvě. Jeho životopis je dostatečně zpracován a jeho osobnost byla zhodnocena po dějinné stránce hlavně malostranským historikem C. Merhouterem v několika jeho publikacích. Nemíním se proto znovu k jeho životopisu vracet a použiji úvodem jen některá fakta z jeho rodinného života, neboť můj příspěvek má čtenáře seznámit spíše se členy jeho rodiny.

Kryštof Kobr z Koberberku vlastnil dům v Mostecké ulici (čp. 273), sahající k městským hradbám do Maltézského náměstí. Zde žil šťastný život s manželkou Aněžkou, dcerou humanisty a radního písaře Víta Flavína z Rottenfeldu [1], ženou vdělanou, kterou obdivoval i Daniel Adam z Veleslavína v úvodu k jednomu ze svých spisů, a se syny Adamem, Kryštofem, Janem a s dcerou Prudencií. Bitva bělohorská zmařila však všechno štěstí; pan Kryštof byl zatčen, odsouzen k ztrátě hrdla, cti a statků a 21. června 1621 popraven na Staroměstském náměstí.

R. 1627 paní Aněžka postoupila díl svého statku (usedlost Okolku, vinici šareckou a viničku položenou na Bábě), oceněný na 3600 kop míš., dětem Adamovi Kobrovi, Janu Kobrovi a Kateřině Kormošové [1a] "aby zatím, pokud je naživu, zbožím tím vládli a teprv po její smrti se rozdělili", přičemž uživatelem vinice ustanoven byl Adam Kobr. [2] Pak věrna víře protestantské, odešla r. 1628 ze země.

R. 1635 žádala však paní Aněžka Kobrová krále Ferdinanda III. o povolení, aby se směla podívat mezi své. V dopise ze 14. VI. 1635 píše, že se za příčinou náboženství odebrala z království Českého do země Míšenské a po ty časy se tam zdržovala, až nyní před některou nedělí do měst pražských přijela pro navštívení dítek svých a přátel, aby je ještě viděti a od nich k vyživení svému kus chleba dosáhnouti mohla. Jsouc velice věkem snižená a sešlá, k samé žebroty přivedena, pokojně chovati se hledí. Jelikož termín k pobytu jí již vychází, prosí krále, aby vzhledem k nedostatku zdraví, téměř k smrti se schylující, na zraku i sluchu škodu mající, jsouc jako nad hrobem postavena prosí, aby ve vlasti své milé, kdež zrozena jest, do smrti chléb svůj jísti a život pokojně dokonati mohla. Leč král 7. VIII. 1635 přikázal místodržícím, aby císař, hejtmán malostranský jí k jeho přání vyzval, aby do čtyř neděl "s námi u víře se srovnala, anebo po vyjití času toho z dědičného království našeho Českého zase se vystěhovala a odebrala." Konec paní Aněžky není znám. [3]

Synové Adam, Jan a dcera Prudencie podlehli nátlaku doby, ačkoliv se dá předpokládat, že ani jim toto přizpůsobení nebylo lehké, již vzhledem k jejich otci. Přestoupili ke katolickému vyznání a zůstali ve vlasti. Prudencie se provdala za Daniela Korálka z Těšína. [4] O Kryštofovi nikde jsem nenašla ani jedinou zmínku.

II. Adam Kobr, zakladatel starší rodové linie, se oženil asi r. 1631, neboť 23. V. t. r. s paní Hedvikou, manželkou svou, koupil sobě a budoucím svým v osadě sv. Martina nárožní dům "U Krocínů" řečený od Jana Januše a Krystýny manželky jeho za 2600 zl. (Lib. contr. 3, fol. 456) [5] Zemřel před r. 1648, zplodiv s Hedvikou jediného syna Adama Kryštofa Aloise.

Hedvika se znovu provdala za Mikuláše Eimera. Dne 18. II. 1648 Hedvika prov. Khoberová a již nyní p. Mikuláše Eimera z Valtířova manželka stejé osobně v místě radním oznámila a přiznala se, že jest připustila a zápisem tímto připouští ku polovici dílu svého, který na domě nárožním od starodávna Krocínovským řečeném, proti domu na Perštýně a u Zrutských v osadě sv. Martina v nadepsaném Starém městě pražském ležící, výš dotčeného p. Mikuláše Jana Eimera manžela svého k jmění držení a dědičnému vládnutí. Páni radní k tomu jsou se a na ten způsob povoliti ráčili, že toto připuštění k prv pravenému dílu polovičnímu sirotku po uroz. p. Adamovi Khobrovi z Khoberspergku pozůstalému a na již jmenovaném domě právo spravedlivost dědičnou otcovskou majícímu, k žádnému zkrácení v ničemž býti nemá. [6]

Mikuláš Eimer z Valtřova zemřel 11. X. 1673. [7] O paní Hedvice máme po ruce ještě zápis ze 17. I. 1675, kdy pojistila knihami městskými na chmelnici a domě svým, v kterém bydlela, na Perštejně ležícím a na všem svým vnučím 400 zl., a 24. III. 1679 pojistila na téměř domě p. Jiřímu Karlovi Eimerovi 700 zl. (Lib. oblig. 9, fol. 218.) [8]

Adam Kryštof Alois, syn Adama Kobra, vnuk Kryštofa Kobra z Kobersberku, oženil se 16. července 1656. Zápis o tomto aktu praví, že toho dne a roku potvrzen jest uroz. p. Adam Kobr z Kobersperku a uroz. a šlechtinou pannou Lidmilou, dcerou uroz. p. Samuele Slaupka, vladky a měst. N.M.P. - Družba uroz. p. Václav Strnisko z Lvové brány, uroz. p. Jan Valerian Neuman z Pucholce, měšt. St. M. P., slovatný p. Jan Norbert Zatočil, písař radní St. M. P., slovatný p. Jan Červenka, uroz. panna Alžběta Strnisková z Lvové brány, šlechtiná p. Kateřina Červenková, měšt. St. M. P. - [9] Adam Kobr pak odešel ze Starého Města na Nové Město, kde byl přijat za měštana 24. I. 1658, [10] Jeho tchán Samuel Sloupek koupil totiž na Novém Městě ve čtvrti sv. Štěpána 6. I. 1657 dům u Patyánů od Jana a Mandelíny Šmaulových. [11] Z následujícího zápisu, který je obšírnější, se dovidáme, že r. 1643 to byl dům spálený blízko Koňské brány, slove od starodávna u Patyánů. [12]

Měšténin a spoluradní Nového města pražského Samuel Sloupek zemřel 1. IV. 1671 ve věku 90 let a pohřben byl z domu od Lengherů z Vodičkovy ulice [12 a]. Dne 21. VII. 1672 vdova po něm Dorota se znovu provdala za vdovce Jiřího Drešera [13]. Smlouvou ze dne 8. VII. 1673 mezi ní a p. Jiřím Drešerem, měšténinem nadjmenovaného N. M. P. o vzájemném připsání všeckého majetku vymínila si paní Dorota 500 zl., které jest slíbila Pánu Bohu k jeho větší cí a slávě k svatému Štěpánu Velikému v N.M.P. k vyzlacení velikého oltáře. [14] Dorota Drešerová zemřela ve věku 70 let a pohřbena byla 5. XI. 1677 z domu od Longherů z Vodičkovy ulice [14 a]. Jiřík Drešer byl pohřben 11. VIII. 1680 taktéž z domu od Longherů. [14 b]

Pokud je mi známo, měl Adam Kobr s manželkou Ludmilou roz. Sloupkovou 6 dětí.

Dne 20. X. 1658 pokřtěna byla dcera Ludmila. Kmotrou byla pí. Alžběta Neumanová z Pucholce, měšt. St. M. P. (Adamova teta), pí. Kateřina Myllerová, pí. Kateřina Červenková, p. Bricík Strnisko z Lvové brány, měšťan N.M., p. Simeon Kutnauer z Sonenštějna, měšťan N.M. Pravděpodobně záhy zemřela, neboť druhá dcera, narozená 9. XII. 1661, byla pokřtěna rovněž jménem Ludmila. Její kmotrou byla pí. Kateřina Millerová z Milenbergu, pí. Kateřina Červenková, měšt. St. M. P., pí. Alžběta Naimanová, měšt. St. M. P., uroz. vladky a Jan Václav Strniště z Lvové brány, měšténin a spoluradní N.M.P., uroz. vladky a p. Simeon Kutnauer, měšt. a spoluradní N.M.P. [15]

Dne 21. V. 1664 pokřtěn byl syn Mikuláš František. Kmotrem mu byl a na rukou jej držel uroz. vladky Michal Giambel, měšt. a spluradní N.M.P., dále při křtu byli p. uroz. vladky Simeon Kutnauer z Sonenštějna, měšt. a spoluradní N.M.P., uroz. vladky p. Jan Václav Strniště, měšťan a spoluradní N.M.P., uroz. pí. Eva Kavková z Dubečku, Hložík však zemřel. 12. IV. 1667 pohřben byl Mikuláš, syn pana Adama Kobra, věku mající okolo 3 let z domu Patijánovic jdoucí k radhauzu.

Za dva měsíce po jeho úmrtí narozený druhý syn dne 14. VI. 1667 dostal při křtu jméno Jan Antonín. Kmotrem mu byl opět uroz. p. Michal Giambelly, měšt. N.M.P., dále uroz. p. Jan Kornel, spoluradní N.M.P., uroz. vladky p. Jan Václav Strniště z Lvové brány, spoluradní N.M.P., uroz. pí. Eva Kavková z Dubečka, měšt. N.M.P., uroz. pí. Kateřina Červenková, měšt. St. M. P.

Další zápisy sdělují, že byl 13. VI. 1671 pohřben syn nekřtěný pana Adama Kobra z domu od Patyánů z Žitný ulice a 16. II. 1673 že byl pokřtěn další syn jménem Mikuláš František. Kmotrem mu byl a na rukou jej držel uroz. a statečný vladky p. Kryštof Karel Pachta z Rájova, měšt. a primas N.M.P., uroz. a statečný vladky p. Jan Václav Brixí Strnisko z Lvové brány, měšt. a spoluradní král. N.M.P., uroz. a statečný vladky p. Jan Čajo, měšt. a spoluradní N.M.P., uroz. pí. Alžběta Dvorská jinak Kornelová z Gryfí Hory, měšt. N.M.P., uroz. pí. Anna Bosová z Arenštějna, měšt. kr. N.M.P. [16].

Následujícího roku dne 8. VIII. 1674 Adam Kobr z Kobersperku pojistil dětem dědický podíl na svém domě u Patyánů v Žitné ulici. Poněvadž zápis dává nahlédnout do rodinných a majetkových poměrů, cituji jej zde v plném znění:

"Já Adam Kryštof Aloisius Kobr z Kobersperku známou činím tímto listem vůbec i jednomu každému obzvláště, pak kdyby toho jaká potřeba se ukazovala. Že tak, jakož jest před někte

rým létem v Pánu usnulý pan Samuel Slaupek, otec manželky mý Lidmily, dětem mým Lidmile, Janovi Antonínovi a Mikulášovi Františkoví z týž manželky splozenými jmenovitě čtyři sta zl. odkázal, které na domě Patyánovským v Žitné ulici Janovi Františkoví Krezyusovi z Kreuzenberku prodáným, knihami městskými pojištěné jsou. I poněvadž týž dům beze všech závad dle kontraktu očistiti povinen jsouce se zavázal, pročež takových 400 zl. týmž dětem mým výš jmenovaným na zahradě mý, sýpce, vše v Novém Městě ležící, neměně jako i na jiných kruntech mých jakýchkoliv a kdekoliv nyníjších i budoucích pozůstávající, tak aby týž moje děti každého času k týmž kruntům pro takový 400 zl. regres měly a kdyby mě Pán Bůh časem smrti zachvátiti ráčil, takovou sumu z týchž všech kruntův před jinšími dědici sobě vzali." [17]

Navíc zápisem ze 6. II. 1675 pojistila těchto 400 zl. Hedvika Eimerová, matka Adama Kobra, jeho dětem na svém majetku. Pro jeho zajímavost uvádím jej rovněž v plném znění:

"Jakož někdy urozený p. Samuel Slaupek, měštěnin a spoluradní tohoto N.M.P. dětem Jana Adama Kobra z Kobrsperku, měštěnina téhož města a resp. vnukům svým k snadnějšímu vychování a vyživení jich z vycházejícího ouroku 400 zl. poslední vůlí svou jest odkázal a takové aby p. Adam Kobr na domě svém v N.M.P. ležícím a u Patyánů řečeném jim pojistil. Že pak ale dům k prodeji přišel a vedlo to k knihám městským 26.IX. 1674 pošle relati nadřízenému sumu 400 zl. na jiném gruntě knihami městskými přejistiti majíce, tak se jest poslušně zachoval. A to, že paní Hedvika Eimerová z Valtýřova, měštká Starého M. Pr., vlastní máter jeho, těch 400 zl. na svém vlastním a všelijakém statku, který nyní má a mítí bude, pojistila." (Libri obligat. starom. 9, fol. 120) [18]

Když byl učinil pořádek ve svých majetkových záležitostech, ještě téhož roku, dne 30. VIII. 1675, pan Adam Kryštof Kobr z Kobrsperku, měštěnin N.M.Pr. přednesl před pány radními, "kteřak podle příležitosti jemu se naskytující pod jinou jurisdikci kterak se osaditi dokonaleho oumyslu jest, žádajíce při tom nás, abychom pro fedrunk dalšího jeho štěstí jej předně z měšťanství propustili a přitom hodnověrně osvědčení o jeho dobrém a šlechtem v teď jmenovaném měšťanství se chování pod pečeti naší městskou vydati odporni nebyli." [19]

To je poslední zápis, který jsem nalezla, další stopy po něm a jeho rodině mizí. Snad ještě následující záznamy o dvou snatcích, které byly uzavřeny r. 1680 v krátké době za sebou, mohou se týkat případně jeho ovdovělé ženy Ludmily a stejnojmenné dcery. Žel, jsou oba zápisy tak neúplné, že není možno zaručit správnost tohoto dohadu, ač je velmi pravděpodobný. První zápis zaznamenal, že 27. IV. 1680 byl potvrzen p. Samohel Kloubicz z Bučina, měřič zemský, nevěsta paní Lydmila Kobrova.-Salomyňa Palexina Kloubiczova, Lydmila Ledčanská, Jan Jiří Reysmon, Jan Daniel Kloubicz.-Podle druhého zápisu ženil se 20. XI. 1680 pan Josef Wyrť, nevěsta panna Lydmila Kobrova.-Paní Lydmila Ledčanská, pan Samohel Kloubicz, p. Václav Zatočil, p. Jan Jiří Reysmon, p. Jan Tomáš Wokoun z Wokounštějna, Kateřina Danyeliová.-[20]

V této souvislosti možno snad také uvést zprávu Augusta Sedláčka, že se r. 1727 ženil v Praze Jan Kryštof Kober, jenž byl ve vojenských službách [20 a]. Možná také, že někteří Kobrové přestali užívat předikátu, vzhledem ke svým nepříznivým majetkovým poměrům, a že tak tento povodem slezský rytířský rod splynul s jinými občanskými rody téhož jména [20 b].

II. Jan Kobr z Kobersberku, zakladatel mladší linie, byl měšťanem a radním Starého města pražského. Zemřel poměrně brzy. Ve své poslední vůli, pořízené dne 19. VII. 1650, se zmiňuje o těžké nemoci, kterou je postížen, děkuje své nejmilejší manželce Anně Alžbětě za láskyplné chování v nemoci a činí jí universální dědičkou všeho jmění spolu s dětmi s ní splozenými. Také na dceru z prvního manželství, již provdanou Kateřinu Zbudovskou, pamatuje. [21]

S manželkou Annou Alžbětou, rozenou Čejkovou z Olbramovic, měl Jan Kobr čtyři syny, Jana Kryštofa, Adolfa Viléma, Karla Víta a Václava Valeriána, Dcera Anna Marie zemřela mladá se svým synáčkem.

Po smrti Jana Kobra († 21. IX. 1651)-[21 a] provdala se vdova Anna Alžběta za advokáta a profesora práv Jana Valeriána Neumanna z Puchholce, pocházejícího z Domažlic [22 a], zemřela r. 1668 ve věku 60 let.[23] Ve své poslední vůli, sepsané v předcházejícím roce, učinila odkazy dětem a blízkým příbuzným. Prostřednictvím této poslední vůle máme nejlepší možnost seznámit se s členy rodiny, s jejich povahou a životem i s majetkovými poměry, pročež hlavní body zde uvádím v plném znění:

Za prvé: duši svou poroučí Bohu a přeje si, aby její tělo bylo pohřbeno v kostele kláštera z. Iljí na Starém M. Pražském.

Za druhé: synům s neb. předešlým manželem, urozeným panem Janem Kobrem z Kobersperku splozeným, totiž Janovi Kryštofovi, Adolfu, Karlovi a Václavovi svornost a lásku bratrskou poroučí a za díl dědický mateřský ustanovuje:

-Předně Janovi Kryštofovi odkazuje 200 zl., které jí na domě Kobrovském, který nyní drží syn Václav, náležejí: item jedno sto zlatých r., aby mu z dědin a polí, ke dvorci při městě Mělnice ležícímu patřících, od Adolfa, Karla a Václava, bratrův jeho, jímžto samým taková pole níže se zanechávají, vydané bylo. A poněvadž mu předešle již jednu vinici při Městě Mělnice ležící Písek řečnou dala, on však takové málo sobě vážice, ji prodal, pročež ona jemu od gruntův více nic nezanechává.

-Za druhé Adolfovi odkazuje dům v městě Mělnice, vinice a polnosti i štěpnici, jak je po neb. p. Sideriusovi, J. M. C. rychtáři, zdědila.

-Za třetí Karlovi dává vinici s liseem při téměř městě Mělnice, k tomu velkou chalupu.

-Za čtvrté Václavovi, synu svému, dává malou šafránici, vinici a malou chaloupku s viničkou a těch 50 zl., které jí z domu Kobrovského mimo těch 200 synovi Janu Kryštofovi odkázaných ještě přináležejí.

-Za páté odkazuje a dává nadepsaným třem synům svým, totiž Adolfovi, Karlovi a Václavovi ty pole při městě Mělnice ode dvorce až k sv. Trojici ležící.

-Za šesté čtyřem synům nyní zanechává vinici zde při městech pražských v Kartouzích ležící, kterou jest jí neb. p. manžel její a otec jejich zapsal, na kterou ona ale musela matce jeho 300 zl. vyplatiti, aby jí všichni společně drželi, na ni náklad vedli a zase tak věrným dílem se dělili s tou důležitou výminkou, aby žádný z nich ani jejich dědicové nikomu cizímu svůj díl nikdy nepostupovali, ale zase jen některému bratru ho postoupili, aby mezi nimi a dědici jejich zůstávala.

Poněvadž jest nynější p. manžel Jan Valerián Neumann též nemálo vinici zvelebil, k tomu i lis z gruntu při ní vystavěl, zavazuje v tom syny své, aby jemu vrch té vinice, začínouc od té zdi u lisu až k Římských vinici, tak nahoru ležící a s včelníkem a s tou jamou, v které besídka stojí, jak stezka prostředkem od branky k lisu jdoucí ukazuje, toliko k užívání do smrti jeho zanechali, neméně přesování vína v téměř lisu bez ouplatku přijali.

Peřiny odkazuje Janovi Kryštofovi a Adolfovi, synům jejím.

Mantlík damaškový podšíváný jeden, sukni jednu k tomu Jana Kryštofa manželce poroučí.

Mantlík aksamítový podšíváný paní Anně syna Karla manželce.

Kateřině Adolfa syna manželce též mantlík jeden letní květovaný.

Paní Juditě Václava syna manželce damaškový květovaný Schlapfelz.

Paní Hedvice Eimerové, paní Švagrové milé, jeden prstýnek s malými diamanty vůkol vykládaný.

Paní sestře své Evě Čejkové z Olbramovic prsten, na kterém sekryt její vyryt jest.

Panu bratru Karlu Čejkovi z Olbramovic l sud vína z nejprvnější sbírky na Mělnice.

Pokud by Pán Bůh zachoval Lidmilu vnučku, dceru Jana Kryštofa, že k vzrostu a letům jejím přijde, tehdy zavazuje pana manžela svého, aby jí celé hedvábné šaty udělati dal a k tomu jedno sto zlatých r.; podle své vlastní příležitosti vydati povinen byl.

Paní Anýžce Beláškové, vlastní sestře pana manžela, dvě krávy odkazuje, které pan manžel jí povinen vydati bude.

Jiný dobytek všechen jakýkoliv panu manželovi zůstati má, neb jest on takový sám svou pilností zaopatřil, každému synu však po jedné krávě vydati povinen bude.

Co se ostatních svrškův a nábytku neb věcí mohovitých, jakýmikoliv jmény se jmenovati mohou, jak v domě pana manžela v Praze u Zlatého kře řečeném, tak na Mělnice, ty všechny, nic nevyjímajíc, panu manželovi odkazuje poroučejíce to, že pohřeb vypravovati bude a na to nemálo vynaložiti i některé odkazy vyplnovati musí, zvláště, že žádných peněz hotových neb obzvláštěních kletotův po sobě nezanechává.

Ten pozitiv, který do kostela Matky Boží na Louži zde na Starém městě pražském zapůjčila, témuž kostelu na památku, že tam dcera Anna Marie s vnukem odpočívá, odkazuje.

Do kláštera sv. Jiljí v téměř Starém M. P. jeden sud vína odkazuje. Item odkazuje 2 sudy k tomu cíli, aby pan manžel její do arcibřatstva Nejsvětějšího Růžence zde u sv. Jiljí jeden ornat a antependium podle své dobré příležitosti udělati dal.

Bětě, děveče, pokud by u ní do smrti v službě zůstávala, smutkovou sukni s kabátkem a při tom 10 zl. odkazuje.

A jakož 700 zl. paní Anně Forbergerové rozené Müntgrotové dluží, v té sumě pak zlato a stříbro, jak její vlastní, tak kobrovské u ní zastaveno jest, pokudž by ona za živobytí svého nevyplatila, budou moci synové její je sobě vyplatiti a o ně se rozdělit, pakliže by to učiniti nechťeli, tehdy pan manžel dotyčné stříbro a zlato sobě k dobrému vyplatiti moci bude.

Na potvrzení toho všeho sekryt svůj k tomuto káafu přitiskla a v něm se rukou vlastní podepsala. v Starém městě pražském dne 6. Juni Léta Páně 1667 [24].

Krátce po smrti Anny Alžběty oženil se Jan Valerián Neumann z Puchholce s Kateřinou Margareťou, dcerou po zemřelém advokátu a profesoru obojho práva Karlovy university Janu Jindřichu z Dusterwaldu, [24a]. Svatba se konala 21. X. 1668 u sv. Martina a zúčastnily se jí významné osobnosti tehdejší společnosti. Kromě matky nevěsty Isabely Kateřiny z Dusterwaldu, nyní již znovu provdané Auštecké, roz. Dodoniusové (manželky Jana Aušteckého z Featenberku), jmenují zvláště MUDra Kryštofa Hoffmeystra, král. měst podkomoř, písaře Matyáše Eislera, Mikuláše Eymera z Valtířova, Jana Borovanského z Borovan a Sternfeldu, Václava Valeriána Kobra z Koberspergku, Juditu Proškovskou z Dusterwaldu, [25]

Z tohoto manželství se narodilo 7 dětí, a to 20. I. 1670 Dominik, 7. III. 1672 Václav František Xaverius, později rovněž advokát a univ. profesor, proslulý zvláště tím, že byl obhájcem poručníku Frant. Antonína hr. Šporka, který spor prohrál a svůj hněv obrátil proti Neumannovi a při své známé nepsánosti stále vymýšlel, jak mu zneprájemnit život. Tak r. 1720 žádal Špork o povolení, aby mohl postaviti na strážnici na Karlově mostě sochu sv. Michala, potírajícího draka. Drak měl mít podobu Neumannovu, sv. Michal Šporkovu. Když mu ve Vídni žádost zamítli, dal tedy aspoň v Lysé n. l. v lese u špitálu postavit sochu Pravdy, pod jejímiž nohama byl zobrazen Neumann [26]. Václav Xav. Neumann byl ženat s Eleonorou Stredoniovou. Byla blízkou příbuznou Jana Norberta Stredoniho, deklamátora desk král. Záznamy o narození jejich dětí jsou u sv. Havla v Praze I. V Zámukách v dlažbě kostela tamějšího františkánského kláštera jest náhrobní deska s nápisem, že tam leží pohřben proslulý právník a univ. profesor Václ. Xav. Neumann z Puchholce, pán na Sukdole a Myškovicích, + r. 1743. [27].

Třetím dítětem Jana Valeriána Neumanna a Kateřiny Dusterwaldové byl Vít Valerián, nar. 5. VII. 1674. Dále 24. VII. 1676 narodila se Lidmila Maximiliana a 27. VII. 1678 Anna Kateřina, která se provdala 25. XI. 1717 za Antonína Františka Tobla, doktora obojích práv. Posléze 27. VI. 1680 narodil se Ladislav Strachota a 3. XI. 1681 Barbora. [28]

Jan Valerián Neyman z Puchholce ve své poslední vůli, napsané 29. XII. 1687, odkázal své jmění manželce Kateřině Markétě a dětem z posledního manželství, t. j. dětem jejím. Přál si, aby byl pohřben v kostele sv. Martina. [29]

Nejstarší ze čtyř synů Jana Kobra z Kobersberku a jeho manželky Anny Alžběty rozené Čejkové z Olbramovic, později Naymanové z Puchholce se jmenoval Jan Kryštof a seznámili jsme se s ním již v poslední vůli jeho matky, kde mu činila jisté odkazy. Povoláním byl notářem a usadil se v král. městě Lounech. Charta bianca z 15. XII. 1671 k plné moci, kterou obdržel p. Johann Christoph Kober von Kobersberg, přfsežný notarius publicus při král. m. Lounech k pozůstalosti po pí. Juditě roz. von Dusterwald, posledně Schwabin ukazuje, že zde jednal též v zájmu zpřfzných osob, resp. příbuzných svého otčima Jana Valeriána Naymana. Judita Schwabová z Dusterwaldu, provdaná Proškovská, posléze Švábová, (manželka Jana Švába ze Šváltína) v Lounech křástovala r. 1671- [30], byla nejspíše sestrou otce jeho macechy Kateřiny Markéty z Dusterwaldu. Dále jsou podepsáni ve zmíněné chartě dědici Izabellka Catharina von Dusterwald nyní Auštecká roz. Dodoniusová (matka Kateřiny Markéty Naymanové), Catharina Margaret Neumonin geborene Dusterwald a Elisabetha Lidmila von Dusterwald. [31]

Jan Kryštof Kobr byl přijat v právo městské v Lounech 11. VIII. 1664 za purkmistra Danie-la Smutného. "Co se koláče dotýče, jest jemu takový darován z jisté přčiny." [32] Záhy po svém přijetí, oženil se s Annou Marit, dcerou zdejšího radního a od 15. III. 1642 adjunkta král. rychtáře [33] Pavla Hirtia [34], syna Mštra Bartoloměje Hircia Píseckého a jeho manželky Kateřiny [35]. Pavel Hirtius zemřel v Lounech 10. VIII. 1684 a přečkal tak svého zetě Jana Kryštofa, který zahynul při morové ráně již r. 1680.

Děti měl Jan Kryštof Kobr šest: Lidmilu Olympiti, Jana Judu (* 1668), Martu Lucii, Zuzanu (* 1675), Adalberta Pavla (* 26. I. 1677), Polyxenu (* 18. IX. 1678) [36].

Lounské městské knihy zvěčnily činnost Jana Kryštofa Kobra v hojně míře, takže se s ním zde v době jeho působnosti často setkáváme. Především zachycují jeho obchodní činnost. Často kupuje polnosti a domy, některé si ponechává, jiné zřejmě výhodně prodává dále [38]. Tak např. 15. XI. 1666 mu prodala Kateřina Hegenvaldová sladovnu i s přbytkem, kterou však obratem téhož měsíce prodal Bartoloměji Klentnerovi [39]. Při této příležitosti též vzpomeneme, že "za pana purkmistra Ludvíka Karla Withy. léta Páně 1665 na ouřadě bylého za starší mladšími z poc-

tivého řemesla sladovnického na rok budoucí zřízení a konfirmování byli Bartoloměj Kleitnar a p. Jan Kryštof Kobr. Actum in Cons. 11 Xbris 1665. [40]. R. 1672 byl také lounským purkmistrem [41].

Kromě starostí obchodních a veřejných měl však také jisté nesnáze rodinné, které se však zase více méně točily kolem majetku. Zpraví nás o tom blíže zápis, který pro jeho zajímavost uvádím v celém znění.

"Za pana purkmistra Marka Nedvídká léta Páně 1666 na ouřadě býlého. P. Pavel Hirtius postupuje dům p. Janovi Kryštofovi Kobrovi a manželce jeho. Léta Páně 1667, 4. Martii, v přítomnosti svědkův a mnoha vzácné poctivosti, p. Karla Ludvíka Wíthy, měšťánka a J. M. Cis. rychtáře král. m. Loun a urozeného p. Jana Valeriána Naimona z Puchholze stala se komissi mezi p. Pavlem Hirtiusem na místě pí. dcery své a p. Janem Kryštofem Khobrem z Khobrspergku, a to taková, že pojmouc sobě on, p. Jan Khobr dceru p. Pavla Hirtiusa, mezi sebou oni manželé žádné smlouvy svatební neucínili a tady ledajaké nevole mezi týmiž manželi, též p. tchánem povstávaly. Pročež tak se strany v tom commissionaliter narovnali, totiž že p. Pavel Hirtius pro panně a nyní již paní dceři své p. Janovi Kryštofovi Khobrovi na věno odevzdává dům svůj mezi domem p. Vilíma Bolendy z jedné a pustým domem Anny Bečvářky z strany druhé ležící, však týž dům jako vnitř zbořený, pustý a po ohni zruinovaný, ve dvou stech zlatých kladouce, z umrlého z nich na živého a budoucí dítky jejich připadnouti má. Naproti tomu on, p. Jan Kryštof Khobr dává týž pí. manželce své spolu i dítkám, které jim P. Bůh dáti ráčil, tři sta zlatých ze všeho svého jmění, která nyní má neb míti bude, s konsensem pí. matěře své Anny Alžběty Naimonové rozené z Olbramovic, tím vším způsobem aby z umrlého na živého a dítky společně splozené případdy, kteréž-tu tři sta zlatých, kdyby je do téhož domu prostavěl a se to pořádně specifikovati mohlo, ty jakoby in rerum natura se nacházely, tuto se rozumí. Mimo to p. Jan Khobr zakazuje se jí, pí. manželce své, že od ní lásku manželskou odvraceti nemíní, nýbrž kdyby Pán Bůh bud dědičným právem neb jinak požehnati ráčil, na ni skutečně nezapomínati. Tolikéž p. Pavel Hirtius jakožto otec paní dceři své prohlásil, že jí týmž domem neodděluje, nýbrž jak za živobytí svého jí prostředkem živností napomáhati, tak také, kdyby i pán Bůh ho zachovati neráčil, skutečně pamaovati se zakazuje. Toto pak obě strany solemnissime vyhražují, že on p. Jan Kryštof Kobr, kdyby věděl jinde svou lepší příležitost, že bude moci in metuis týž dům kdykoliv profreymarčiti neb prodati, však ne bez rady a vědomosti p. tchána svého kterýž tomu také, kdyby p. Jan Khobr lepší příležitost natrefil a jiným způsobem manželku svou skutečně zaopatřiti chtěl a mohl, že prodeji neb změně toho domu odporovati nechce, se zavázal, takový dům že do živobytí manželky své odprodati nechce jest slíbil, a pakli by přece to všechno učinil a týž dům prodal, tehdy dotčená pí. manželka jeho a resp. dcera p. Pavla Hirtiusa spolu s dítkami s ním společně splozenými, pokudž by jaké bylo, mimo těch jmenovaných třech set zlatých ještě k třem stům zlatých svůj regress neboližto hypotéku na tom, co za ty peníze by koupil, míti má. A tu tak na papíře de verbe ad verbum uvedenou smlouvu p. Pavel Hirtius co nejdřív do knih městských města Louna vložití dáti má. Stalo se v přítomnosti stran app. dožádaných přátelův nahoře jmenovaných, kteří se též k tomu listu podepsali. Anno die ut supra.

Ludvík Karel Witi
Pavel Hirtius

J. V. Neuman z Puchholz [42]
Jan Kryštof Khobr

Jednalo se o domě č. 80, který Pavel Hirtius koupil r. 1637 a r. 1667 postoupil Janovi Kryštofovi Kobrovi a za něho provdané dceři své. R. 1717 držel dům Václav Kořístka, manžel mladší Kobrový dcery Marty [43]. Marta Kořístková zemřela asi r. 1716, neboť se tehdy provdání po ní provedlo [44]. Kromě tohoto domu vlastnil Pavel Hirtius dům č. 55 na rynku. Jeho majitelem je jmenován r. 1674. R. 1688 a r. 1696 byl majitelem Václav Cross, manžel starší Kobrový dcery Lidmily, r. 1721 postoupila dům po dědovi Pavlu Hirtiusovi na ni případlý Lidmila Olympia Grossová synu svému Bernardu Grossovi. [45]

Jan Kryštof Kobr v době, kdy uzavíral smlouvu se svým tchánem Pavlem Hirtiem, měl zřejmě v úmyslu případně opustit Louny za účelem lepší existence. Louny v pobělohorské době byly ozebračeno, zchudlé a mohly jen zčásti uspokojit ambice pražského šlechtice. Jeho úmysl potvrzuje i dopis, napsaný o něco později, v němž líčí mimo jiné, že dědictví po neb, p. otci nebylo velké, jen dům na Starém Městě, který byl rozdělen na 5 dílů. Je v něm zmínka o bratru Václavovi a kšaftu neb, pí. matěře Anny Alžběty Naymonové. Měnil odejít do Prahy, aby se tam lépe obživil prokuraturou [46] Neodešel však a zůstal v Lounech, kde ho smrt zastihla 29. srpna 1680. Krátce předtím dne 17. srpna zemřel jeho syn Jan Juda na morovou epidemii a dne 22. srp-

na dcera Zuzana. Když 25. srpna mor zahubil i jeho manželku, sepsal následujícího dne 26. srpna v předtuše blízké smrti závět, která byla 31. srpna 1680 publikována [47]. Je obšírná a je v ní též zmínka o bratřech Karlovi a neb. Václavovi. Z jeho šesti dětí dospěly pouze dvě dcery a dědičky, Lidmila Olympie a Marta Lucie.

Při jejich přátelském porovnání r. 1685 projednávaly se najednou kšafty pí. Anny, manželky Pavla Hirtia, jejich babičky a otce Jana Kryštofa Kobra z Kobraberku. Jednalo se opět o oněch 300 zl., ležících za neb. p. Václavem Kobrem, bratrem Jana Kryštofa, a potom neb. p. Adamovi Ludvíkovi Kaylovi z Sternburgku půjčených", z kterých 150 zl. dle vlastního přiznání pí. Lidmila Olympie přijala a užila. Podepsání Lidmila Olympie Grossová, její manžel Václav Gross, pozdější lounský purkmistr (r. 1700) a Marta Lucie Kobrová [49].

O druhém synu Jana Kobra z Kobersberku, Adolfu Vilémovi, dovídáme se teprve v pozdějších letech. První záznam je rovněž v poslední vůli jeho matky Anny Alžběty, kdy mu odkazuje dům v městě Mělníce, vinice a j. polnosti, též vinici v Kartouzích, kterou měli všíchni čtyři synové držet společně. Zde jsme se také dověděli, že jeho manželka se jmenovala Kateřina. To bylo r. 1667. Další zmínku máme z r. 1680, těsně po smrti jeho bratra Jana Kryštofa Kobra v Lounech. V radě bylo předneseno 27. IX. t. r., že došlo psaní od p. Kobra Mělnického, v němž žádá o nějaké knihy po zemřelém bratru. A pak jde již jedna zpráva za druhou, jezuomže jeho život se také schyluje k dožití.

Dne 4. VIII. 1681 Adolf Vilém Kobr z Kobersperku staroměstský městský výběrčí pivního tácu pro Mělnicko a jeho manželka Kateřina Benigna, koupili od Jana Jiřího a Kateřiny Bobrovských z Bihřfelsu dům na Konnském trhu ve čtvrti sv. Jindřicha [51]. Téhož roku byl také přijat za měšťana N. M. P. [52]. Zde nastává jistá změna v jeho životě. Až dosud měšťan staroměstský, přechází na Nové Město a kupuje zde dům a znovu se pravděpodobně žení. Shodou okolností také druhá manželka se jmenuje Kateřina. Dá se tak soudit dle kšaftu, kteří pořídil r. 1683 a v němž mimo jiné činí odkaz na modlení za duši jeho mrtvé manželky: "Tetince mé Kateřině Anně Kobrové, kterou od dětinství u sebe máme, věna 100 zl. odkazuji, ostatek na mše svaté za duši mou, mé milé manželky toho času umrlé, rodičův a sester jí, všech přátel a dobrodincův, s kterými jsem v tomto světě v obcování hřešil" [53].

"Tetinkou" Kateřinou Annou Kobrovou je snad míněna jeho neteř, dcera bratra Karla, narozená 27. IX. 1676 [54]. Sám vlastní dětí neměl. Zajímavé je, že nepamatoval v závěti na nejnynější manželku. To napravil krátce nato těsně před smrtí novým kšaftem, resp. dodatkem, v němž učinil manželku dědičkou. Píše: "Já, Adolf Kobr z Khoberspergku, měštěnin N. M. P., užívaje rozumu zdravého, kšaft sice, který jsem učinil, při něm pozůstávují, však ale učinice mou věrnou manželku nad mým statečkem až do její smrti dědičkou. Item teice mý Kateřině Khobrové, který jsem v kšaftu mým 100 zl. odkázal, ještě padesáte zl. nadlepšují" [55]. Podepsáno a datováno 23. I. 1683, Zemřel 1. II. 1683 v Praze. [56].

Dne 28. XI. 1684 se konečně projednalo přátelské porovnání mezi exekutory kšaftu Adolfa Viléma Kobra a jeho manželkou Kateřinou Kobrovou, již Fojžíkovou. Jako svědek podepsán Jan Valerián Naymon z Puchholce, jeho otčím [57]. Jak vidno, Kateřina Kobrová se záhy znovu provdala. Její manžel se jmenoval Václav Ferdinand Fojšich a byl sousedem a horníkem na Hořácích Kutných.

Třetí syn Jana Kobra a Alžběty Čejkové byl Karel Vít. Oženil se s Annou ovdovělou Pešovou 2. X. 1666. Mezi svatebčany jsou uvedeni p. Jan Nymon Domažlický, p. Mikuláš Aimer, panna Johanna Borovanská [58]. Nevěsta je totožná s onou Kobrovou, dříve Pešovou Annou, která vystupuje v narovnání o pozůstalost po Valentínu Pešovi se sirotkem po něm Františkem Pešem. Jednalo se o nákladnický dům "U Němců" na S. M. P. Datum 14. II. 1667. [59]

Karel Kobr byl staroměstským měšťanem a nákladníkem. Byl rovněž majitelem domu "U červeného vozu" čp. 732 v Praze I. V dobrovolném porovnání z 4. XII. 1695, kdy Karel Kobr již nežil, jednalo se o jistém dluhu 100 zl. na domě po neb. Karlu Kobrovi z Kobersberku "U červeného vozu" řečenému v Dlouhé třídě na rohu proti "Hrubému muži" ležícímu. Porovnání bylo mezi p. Jos. Karlem Wirthem z Wehrenfeldu [61] a p. Valentinem Kleinem jakožto poručníky nad 3 sirotky Kobrovskými z jedné a p. Matějem Wirthem z Wehrenfeldu z strany druhé. V zápise je též zmínka o vdově Polexině Kobrové s třemi sirotky [60].

Pokud je známo, Karel Vít Kobr s manželkou Annou Polexinou měl tyto děti: Václava Františka, nar. r. 1672, Ludmilu Polexinu, nar. 23. IX. 1674 [62], Kateřinu, nar. 27. IX. 1676, Františka Antonína, nar. 6. X. 1678, Jana Karla, nar. 15. VII. 1680 [63], Magdalénu, nar.

24. VII. 1690, Václava Jiřího, nar. 26. VIII. 1693 [64].

Dle výše uvedeného porovnání ze všech dělí zůstaly po otcově smrti r. 1695 naživu jen tři strinci, kteří však nejsou nikde jmenováni. Také v oznámení mělnické rady z 20. VIII. 1714, že od dědiců Kobrovských koupil vinici mělnický děkan Leopold Benedikt Červenka, nejsou blíže uvedeni [65].

Čtvrtý syn Václav Valerián Kobr převzal dům Kobrovský na S. M. P. ve čtvrti sv. Jiljí. Říkal se tam U dolejších Kobrů. Dle závěti své matky Anny Alžběty Naymanové byl povinen z něho vyplatit 200 zl. bratru Janu Kryštofovi, žijícímu v Lounech. Z téže závěti rovněž víme, že jeho manželka se jmenovala Judita. Byla to jeho první manželka Judita Kristýna Borovanská z Borovan a Sternfeldu, s kterou byl oddán 18. VI. 1664 [65a]. Potomstvo mu nezanechala a zemřela již 5. I. 1671 [65 b]. Pohřbena byla v Týnském chrámu. Univerzální dědičkou ustanovila svou matku Kateřinu Johannu Borovanskou z Borovan. Menší odkaz učinila též svému manželovi Václavovi Kobrovi z Kobsrberku [66].

Rodné jméno jeho druhé manželky neznáme. V křesťnách zápisech jejich čtyř dětí je jmenována vždy jen Barbora. Jejich děti se jmenovaly následovně:

Veronika, naroz. 22. III. 1673. Kmotrou jí byla pí. Zuzana Anna Wenseliusová a Anna Písecká. Dále jsou v zápise uvedeni příbuzní Mikuláš Eimer de Waltířov a Samuel Glaubic z Bučina [67].

Ludmila Terezia, naroz. 22. III. 1674. V zápise jsou uvedeni Daniel Globicz de Bucžina, pí. Kateřina Naymanin de Dusterwald a pí. Helena Písecká [68].

Antonín, naroz. 30. XII. 1675. Kmotrou mu byla pí. Žofie Malá roz. Zbudovská [69].

Kateřina Rozálie, naroz. 5. IX. 1679. Děvčátko zemřelo již 29. XI. 1679. U jejího křestního zápisu stojí připsáno: Omnes mortui. To proto že dne 29. V. 1680 zemřel čtyřletý synáček Antonín, dne 7. VI. 1680 p. Václav Kobr ve věku 40 let a ještě téhož měsíce dne 11. VI. i jeho manželka Barbora ve věku 27 let. V šichni byli pohřbeni u sv. Jiljí [69a]. Příčinou početného úmrtí v rodině byla nejspíše také morová epidemie, které podlehl v srpnu téhož roku v Lounech i starší Václavův bratr Jan Kryštof, jak bylo již napsáno. Jan Kryštof ve své závěti z 26. VIII. 1680 mluví již o "nebožtíku" bratru Václavovi.

Z dětí Václava Valeriána Kobra z Kobsrberku a jeho manželky Barbory dospěla jen dcera Ludmila Terezie, která se provdala v patnácti letech za Jana Fridricha Neumana z Neuberku (Naymon z Nayperku) dne 21. VI. 1689. Družbou byl Václav Xav. Neuman z Puchholce a svědkem Jan Valerián Neuman z Puchholce [70].

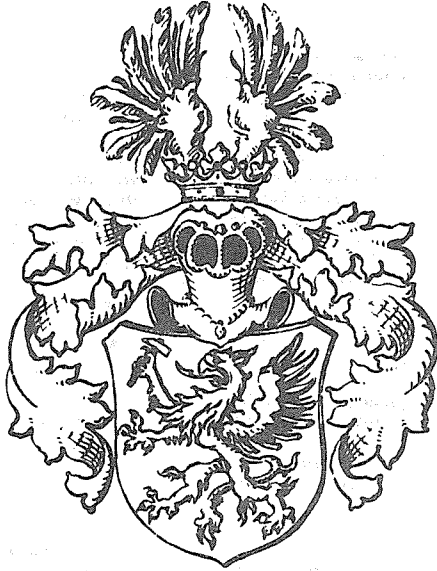
Jan Fridrich Neuman z Neuberku, primus et ultimus familiae, měšťan, radní a cí. s. rychtář S. M. P. později cí. rada a starosta úřadu desk zemských na hradě pražském, zakladatel letohrádku Neuberku u Mělníka, narodil se 5. IX. 1664 ve Frýdlantě v Čechách jako syn Jana Jindřicha Neumana, vrchního hejtmána na Frýdlantě, též obchodníka en gros s Holandskem. Matkou jeho byla Ester roz. Gemrichová, která zemřela v Praze 30. XII. 1711 ve věku 75 let a byla pochována v Kobrovic hrobce v kostele sv. Jiljí [71]. Před smrtí sepsala poslední vůli [72].

Za tři čtvrti roku po provdání Ludmily Terezie bylo projednáno dne 19. III. 1690 narovnání v jistých finančních záležitostech mezi Karlem Vítem Kobrem z Kobsrberku, již jediným jejím žijícím strýcem a zároveň poručíkem a Ludmilou Terezií Neumanovou roz. Kobrovou [73].

Z dětí, narozených z manželství Jana Fridricha Neumana a Ludmily Terezie Kobrové známe Václava Matyáše, nar. 19. IX. 1690, jemuž byl kmetem Jan Valerián Neuman z Puchholce, Kateřinu Rozálii, naroz. 4. IX. 1692, Jana Fridricha, naroz. 16. VI. 1694, Ludmilu Ester, naroz. 15. VII. 1697, Annu Terezií, naroz. 6. III. 1701, jejíž kmotrou byla Anna Wořechovská z Kundratic [74]. Všechny děti zemřely v útlém věku [75].

Jan Fridrich Neuman z Neuberku zemřel 8. VII. 1721 ve věku 57 let [76]. Vdova Ludmila Terezie se pak znovu provdala s papežskou dispensí dne 10. II. 1722 za příbuzného jejího zemř. manžela, Jana Ignáce Gemricha z Neuberka [77]. Narodil se 31. VII. 1698 v Zahání ve Slezku, takže byl o 24 let mladší a věkově mohl být jejím synem. Byl právníkem, legačním spenditorem v Cařhradě a vysokým úředníkem s titulem J. M. Cí. rada ve službách nejvyššího soudu pražského purkrabství po dobu 38 let, kde mu bylo uděleno šlechtictví s přídomkem "von Neuberck" pro král. České diplomem cí. Karla VI. z r. 1723: rytířský stav mu byl udělen diplomem cí. Marie Terezie z r. 1760 [78].

Děd Jana Ignáce Gemricha se jmenoval Jan Jindřich Gemrich a byl danovým výběřčím v Boleslavi ve Slezku, kde zemřel ve věku 84 let (nar. r. 1635). Jeho sestra Ester byla provdaná



Kober z Kobersperku

Kreslil Karel Liška

za Jana Jindřicha Neumana z Neuberku, vrch. hejtmana ve Frýdlantě v Čechách, jak bylo již dříve uvedeno. Byli to rodiče prvního manžela Ludmily Terezie, Jana Fridricha Neumana z Neuberku. Oba její manželé byli tudíž blízcí příbuzní, první byl pokrevním strýcem druhého. Otec Jana Ignáce Gemricha se jmenoval Kryštof Jindřich Gemrich. Narodil se r. 1658 rovněž ve Frýdlantě v Č. a zemřel v Zahání 6. II. 1718 [78 a].

Manželství Jana Ignáce Gemricha z Neuberku a Ludmily Terezie Kobrové z Kobersperku bylo bezdětné. Ludmila Terezie zemřela 12. III. 1734 ve věku 59 let [79]. Pozůstalý manžel se pak ještě dvakrát oženil. Druhý sňatek uzavřel s Annou Karolinou Dallerovou roz. Bayerovou 6. XI. 1632 [80]. Třetí sňatek uzavřel 2. IV. 1742 s vdovou Rozálií Luitgardou Wořechovskou z Kundratic, rozenou Schönfeldovou [81]. S touto poslední manželkou měl šest dětí, z nichž dospěl jen nejstarší syn Jan František, český vlastenec, přítel Dobrovského a Krameriův, zakladatel bohaté rodinné knihovny, sbírky obrazů, rytin, starých mincí, rukopisu a tisku. Neuberkové náleželi ke kulturní vrstvě českých intelektuálů pozdního baroka [82].

Jan Ignác Gemrich z Neuberka zemřel v Praze 27. IV. 1761 [83]. Byl pochován pod kostelem sv. Jiří po boku své první manželky Ludmily Terezie, pravnučky Kryštofa Kobra z Kobersperku, která zemřela jako poslední výhonek jedné větve rodu, přestože přivedla na svět pět dětí, v čemž zase tkví tragika jejího života.

Argument z neznalosti, není argumentem vědce

Zd. Fiala

Dokonalosti se dosahuje maličkostmi, ale dokonalost není maličkost.

Michelangelo

Poznámky.

- 1 Sborník příspěv. k děj. hl. m. Prahy, díl II, str. 112: Anéžka byla nejprve provdána za Václava Tměje Sedláčského a teprve ve druhém manželství za Kryštofa Kobra, in-grosátora menších desk.
- 1a Kormošová z Kronenthalu roz. Kobrová z Kobersperku ovd. Kamarýtová z Rovin, vdova po Danielovi Kamarýtovi z Rovin, služebníkovi při apelacích s dcerou Anéžkou Švábovou z Ragersdorfu a Ondřej Kormoš z Kronenthalu r. 1631 žili ve Freiberku. (Sb. příspěv. 2 děj. hl. m. Prahy VI, str. 395)
- 2 Sborník příspěv. k děj. hl. m. P., díl IV., str. 477.
- 3 C. Merhout, O Malé Straně, str. 135.
- 4 Jindř. Vančura, Dějiny m. Klatov, II. dílu I. část, str. 4.
- 5 Archiv hl. m. Prahy (AMP), Kobr z Kobersperku 3656 abc (23.V.1631, 21.IX.1637)
- 6 AMP, IV 9957 b.
- 7 AMP, Sv. Martin ve zdi, index sv. Trojice II, i 3 : Aymer Nicolaus.
- 8 AMP, IV 9957 a.
- 9 AMP, Sv. Martin N 101 č. 22.
- 10 AMP, č. 560.
- 11 AMP, IV 9824 a - zápis trhové smlouvy.
- 12 AMP, N.M. čp. 814 v Žitné ul.
- 12a AMP, Sv. Štěpán Z1.
- 13 AMP, Sv. Štěpán O2.
- 14 AMP, IV 4472 a.
- 14a AMP, sv. Štěpán Z1.
- 14b AMP, Sv. Štěpán Z1, str. 135.
- 15 AMP, Sv. Štěpán N2.
- 16 AMP, Sv. Štěpán N3, str. 9, str. 62, str. 149.
- 17 AMP, IV 8513.
- 18 AMP, IV 10466
- 19 AMP, IV 1612.
- 20 AMP, Sv. Martin O2 a O2 str. 50. Jedná se o Ludmilu Ledčanskou z Popic, Jana Jiřího Reitzmana z Ryzzenberku a Josefa Wirtha z Wehrenfelsu.
- 20a Ottův sl. nauč. XIV, str. 470.
- 20b Frant. Vlasák, Staročeská šlechta a její potomstvo po třicetileté válce (Pam. arch. II, 1857).
- 21 AMP, rkp. č. 2206, str. 227.
- 21a SÚA, Genealog. Sběrka Dobřenského z Dobřenic.
- 22 Časop. přf. starožitností XXII (1914), str. 19.
- 23 Časop. rodop. spol. IX-X, str. 89: Dr. V. Bartůněk, Úmrtní matr. fary sv. Martina z let 1660-70: Anna Neumonová de Olbramovic, 60 a něco, + 1668.
- 24 AMP rkp. č. 2265, str. 385.
- 24a Časop. rodop. spol. I (1929) str. 54: Zdeněk Kolovrat, Seznam pohřbených v kobkách Kostela P. M. Sněžné, r. 1654,
17. XI. sep. clarissimus d. Henricus Dosterwaldt J. U. primarius professor in universitate Carolo Ferdinanda sub alt. s. Crucis.
- 25 AMP Sv. Martin O1 č. 316.
- 26 Časop. spol. přf. starož. XXII (1914), str. 19.
- 27 Dr. Ant. Podlaha, Posv. místa král. Českého, str. 149, Zámsky.
- 28 Záznamy o naroz. dětí jsou vesměs u sv. Martina (N1).
- 29 AMP., rkp. č. 3746, str. 369.
- 30 Okr. archiv Louny (OAL), II S 5, kšaft č. 32.
- 31 OAL, III S 1.
- 32 OAL, I C 66. Dle starobylého zvyku, když byl někdo přijat za měšťana, byl povinen vystrojiti hostinu městským pánum. V přeneseném slova smyslu "koláč" znamenal hostinu nebo povinný poplatek.
- 33 Sb. příspěv. k děj. hl. m. P. VI, str. 347 : Fr. Roubík, Král. rychtáři (a jejich adjunkti) v l. 1547 - 1783.
- 34 OAL, G 16 - Zpovědní rula z r. 1654 : Pavel Hirtius 49 let, dcera Anna Marie 12 let.
- 35 St. ústř. archiv SÚA rkp. č. 1311, K XV. OAL, I C 59 Cc IX: Podělení statku po dobré paměti M. Bartolomějovi Píseckém, někdy měšťaninu a písaři radním m. Luna nad Ohří zůstalého L. P. 1628. Pozůstalá vdova Kateřina a vlastní matka synů s ním spolených Pavla a Jana.
- 36 SÚA, Geneal. sb. Dobřenského.
- 37 SÚA, rkp. č. 1313, D 16, G 14, H 1, H 5, H 6, H 15, K 10, I 3, P 6.
- 38 SÚA, kn. č. 1313, E 15, E 17.
- 39 OAL, I A 7, D 7.
- 40 SÚA, rkp. č. 1313.
- 41 SÚA, rkp. č. 1313, D F 2.
- 42 OAL, Štědrý, Místopis rukop.
- 43 SÚA, rkp. č. 1315.
- 44 OAL, Štědrý, Místopis.
- 45 OAL, VII - 158.
- 46 OAL, VII - 1
- 47 OAL, II S 5 č. 52.
- 49 SÚA, rkp. č. 1313, V X. Keil Adam Ludvík z Sternburku, rada a vrchní písař nejv. purkrabství, jeho muž. rodem Uždilová z Loun. Otec Simeon Uždil J. M. Cís. rychtář. V l. 1608 - 1615 držel v Lounech dům č. 36.
- OAL, I F 3.
- 51 AMP, IV 8548.
- 52 AMP, č. 560.
- 53 AMP, rkp. č. 4084, str. 277.
- 54 AMP, Sv. Haštal 2, str. 2.
- 55 AMP, kšaft IV 5854.
- 56 SÚA. Genealog. sb. Dobře nského.

- | | | | |
|-----|---|-----|---|
| 57 | AMP, IV 8120. | 70 | AMP, Sv. Martin O 2, str. 86. |
| 58 | AMP, Sv. Petr O 1, str. 87. | 71 | AMP, Sv. Jiljí Z 1, str. 167. |
| 59 | AMP, IV 10523.
AMP, IV 5788. | 72 | AMP, rkp. č. 3747, str. 115/116. |
| 60 | Josef Karel Wirth, manžel Ludmily roz. | 73 | AMP, IV 5755. |
| 61 | Kobrové. Viz pozn. 20 . | 74 | AMP, Sv. Jiljí, vesměs N 2. |
| | AMP, Sv. Haštál 1, str. 66 a str. 69. | 75 | AMP, Sv. Jiljí, Z 1, |
| 62 | AMP, Sv. Haštál 2, str. 2, str. 18, | 76 | AMP, Sv. Jiljí Z 1, str. 210. |
| 63 | str. 42. | 77 | AMP, Sv. Jiljí 02, str. 296. |
| 64 | AMP, Sv. Haštál 3, str. 34, str. 56. | 78 | Ottův sl. naučný XVIII, str. 233. |
| 65 | AMP, IV 5752. | 78a | Za informace o rodině Gemmrichů vděčím
rodop. badatelům p. Jos. Jindrovi a p.
Otak. Veselému. |
| 65a | AMP, Týn O 1. | 79 | AMP Sv. Jiljí Z 2, str. 50. |
| 65b | AMP, Týn Z 1. | 80 | AMP, l. Týnská fara. |
| 66 | AMP, rkp. č. 2265, str. 364. | 81 | AMP, Sv. Jiljí O 3. |
| 67 | AMP, Sv. Jiljí N 101, str. 214. | 82 | Ottův sl. n. XVIII, str. 233. Kalendář
hist. národa česk. str. 398. |
| 68 | AMP, Sv. Jiljí N 101, str. 233. | 83 | AMP, Sv. Jiljí Z 3, str. 88. |
| 69 | AMP, Sv. Jiljí N 2. | | |
| 69a | AMP, sv. Jiljí Z 1, str. 26, str. 30,
str. 31, | | |

Václav Elznic

V VRABČÍ DAŇ V ČECHÁCH ROKU 1750

Patentem z 8. ledna 1750 byla v Čechách zavedena tzv. "vrabčí daň", neboť "Její císařo-královská Milost Marie Terezie z zemo-matěské péče (chtíce vsí nesnáze a škodu od svých věrno-poslušných poddaných a vasalů dle nejvyšší své možnosti nejmilostivěji odvrátiti) pohnouto se býti viděla, patřiče do- brotitivě na to, že síla a množství škodlivých vrabců na osení a na zrně, jak v stodolách, tak na sejkách a polích, rok k roku velikou škodu působí a u- bohého rolníka k kontribuenta stěnuje, (dle příkladu svých v jiných zemích uvedených velmi prospěšných ustanovení) k zahubení a posloupně k vykořenění podotknutých vrabců jisté modalitates neb způsobnosti vvésti a zmístiti, a tak dle znění oného pod datum z Vídně, dne 22ho měsíce listopadu pomínulého 1749ho roku na Nás, (místodržící království Českého) prošlého reskriptu, nej- dobrotivěji resolvirovati a k publikování poroučeti jest ráčila:

V dalším znění patentu se nařizovalo odvádění vrabčích hlav, a to z kaž- děho domu v městě 6 kusů, v předměstí 12, každý sedlák v kraji na rovině 12, v pahorkatinách však jen 8, v horách dokonce jen 6, při čemž šest chalupníků vždy za jednoho osedlého počítáno býti mělo. Vrabčí hlavy se odváděly dvakrát do roka: v červnu v době hnízdění a v prosinci, kdy dospělí ptáci do obydlí a stodol se skrývají. Za každou neodvedenou hlavu se vybírala pokuta 1 krejcar, avšak od r. 1762 do konce platnosti dekretu 3. července 1782 se naopak za kaž- dou odvedenou vrabčí hlavu platil 1 krejcar odměny.

Na panství Poděbradském bylo r. 1750 odvedeno 9.434 hlav, z toho polovina o sv. Janu Křtiteli, zbytek ke konci roku. Od roku 1753 se odvádělo ročně 10.351 hlav, a za celou dobu platnosti tohoto nařízení bylo odevzdáno přes 330.000 vrabčích hlav.

Poznámka našim badatelům: Seznam všech zachovaných patentů od roku 1508 (v něm Vladislav II. nařizuje v Čechách a na Moravě pod přísnými tresty, aby byly zrušeny všechny pikharťské sbory a spáleny jejich knihy) až do 22. říj- na 1848 v počtu 2.400, je uveden v příručce Archivní správy min. vnitra v Pra- ze z r. 1956 "PATENTY"; zpracovali ji Květa Kulířová a Rud. Sander. Tuto pří- ručku nalezneme v každém státním archivu. Uplnou sbírku těchto patentů má Státní ústřední archiv v Praze, fond PT. Sbírkou patentů je pro badatele nesmí- ně cenná, neboť obsahuje nejen patenty vladaře, ale i mnohá nařízení českých místodržících, české reprezentace a komory, gubernia, ale i nařízení hejtmá- nů moravských a pod. Nalezneme zde však i patenty Karla z Lichtenštejna, Al- brochta z Valdštejna a různých generálů z 30leté války. Autoři příručky zdů- razňují v úvodu své publikace, že jsou zde i patenty církevních hodnostářů, patenty stavovské, patenty generálů z válek Marie Terezie a j. Velmi důleži- té jsou též patenty týkající se roboty, opatření proti selským vzpourám, opa- kující se nařízení proti jinověrcům, proti židům, vojenským zběhům, verbování

do služeb nepříteli. Nalezneme zde i zákaz provozování alchymie a různých pokusů i šmelcování zlata a stříbra pod přísnými tresty (Marie Terezie 23. června 1775), patent o zrušení nevolnictví (Josef II. dne 1. list. 1781) a všechny ostatní v originálním znění, které většinou známe jen z literárních citací. A co říci k nařízení místodržících království Českého (Praha, 7. ledna 1710), kteří podle císař. rozhodnutí zakazují cikánům pobyt v zemi s tím, aby při dopadení byli potrestáni na hrdle, cikánky a děti vymrskány, uříznuto jim ucho a vypovězeny ze země?

Vladimír I. Sedlák

SOUPIS NOBILITAČNÍCH DIPLOMŮ V OKRESNÍM MUZEU V LITOMYŠLI.

Mezi materiálem, odkázaným r. 1933 tehdejšímu Městskému muzeu v Litomyšli Quidonem Simkem, místním obchodníkem a sběratelem starožitností i kuriozit, nalézá se také těchto sedm nobilitačních listů:

1/ 1633, září, 7, Vídeň. Ferdinand II. povyšuje Michaela Lucase a jeho manželské potomky do stavu šlechtického s titulem z Windeggu podle statečku "zu Rentsch bei Boczen" a dává jim právo pečetit červeným voskem.

Erb: Štít čtvrcený, v jehož prvním a čtvrtém poli zlatém jsou dva černé vodorovné pruhy a v druhém a třetím červeném stříbrný pruh pošikem se třemi zlatými šesticípými hvězdami. Na turnajské helmici se zlato černými a zlato modrými faimochy a s královskou korunou o pěti trnech klenot pootočená a k letu se hotovící černé orlice s otevřeným zobákem a červeným jazykem, stojící na trojvrší přirozených barev.

Složka z 8 listů pergamenu o velikosti 270x290 mm a z papírové předsádky v sametových deskách červené barvy, svázaná zlatou šňůrou, na níž visí poškozená panovníkova pečeť z červeného vosku v misce z vosku bílého. Reč německá.

2/ 1699, listopad, 13, Vídeň. Leopold I. potvrzuje a rozmožňuje svému "o. ö. Titular-Regimentsrat und Landmann der fürstl. Grafschaft Tyrol Marcus Antonius von Carzan zu Griesfeld" na jeho žádost rodový znak pro něho a jeho manželské dědice.

Erb: Štít čtvrcený se srdečním štítkem, v jehož prvním a čtvrtém poli červeném je divý muž přirozených barev s listovím kolem hlavy a boků, v prvním poli vpravo obrácený a pravou rukou troubící na zlatý lesní roh, ve čtvrtém poli ale vlevo obrácený a levou rukou troubící. Druhé pole je modré se zlatým dvouocasým lvem ve skoku do prava a v třetím rovněž modrém poli vlevo skákající kozel na stříbrné skále. Na rozhraní mezi třetím a čtvrtým polem stojí lípa přirozených barev na zeleném kopečku. Zlatý srdeční štítek nese rozkřídlého černého orla. Bez klenotu, místo něho nad štítem šlechtická koruna.

Pergamen o velikosti 760 x 550 mm a s plikou 120 mm vysokou, u něhož visí na zlaté šňůře panovníkova pečeť v dřevěném pouzdře. Reč německá.

3/ 1787, leden, 30, Donaueschingen. Josef Maria Benedikt kníže z Fürstenberka v plné moci držitele velkého palatinátu povyšuje žadajícího Františka Antonia Fridricha Petra Ernsta, svého dvorního radu v Praze, a jeho manželské potomky do stavu šlechtického s predikátem "von Steinegg".

Erb: Štít čtvrcený se srdečním štítkem, v jehož prvním a čtvrtém poli červeném je dvouocasý zlatý lev ve skoku, držící v předních tlapkách hranol tesaného šedého kamene, ve druhém a třetím poli modrém je jedle, stojící na pahorku /vše přirozených barev/, a ve zlatém srdečním štítku červená latinská písmena F. Nad štítem dvě korunované turnajské helmice, z nichž pravá s červeno žlutými pokrývkami nese klenot rozkřídlený a vlevo hledící orlice, levá pak s faimochy modro bílými je opatřena klenotem bílých bůvolích rohů.

Složka ze 12 listů pergamenu o velikosti 230 x 330 mm a z papírové předsádky v sametových deskách karmínové barvy, sešitá zlato-bílo-červeno-modro-černou nití, na níž visí poškozená knížecí pečeť v plechovém pouzdře bez svrchního víčka. Reč německá.

4/ 1839, červen, 13, Vídeň. Ferdinand I. /V./ povyšuje obersta ve výslužbě Franze Schluderera, narozeného r. 1779 v Parmě v Itálii a sloužícího v letech 1797-1839 v rakouské armádě, a jeho manželské potomky na vlastní žádost do stavu šlechtického s predikátem "Edler von Traunbruck".

Erb: Štít čtvercový s prvním a čtvrtým polem modrým, na němž se spatřuje dřevěný meč na třech kůlech nad řekou mezi travnatými břehy /vše přirozených barev/, převýšený zlatou šesticíou hvězdou. Druhé a třetí pole červené nese pevnostní věž z kvádrů se stínkami, zavřenou branou a dvěma okénky, stojící na travnaté půdě, opět vše přirozených barev. V klenotu oděnce v přílbě s otevřeným hledím a s červenými pštrosími perý, s mečem o zlatém kříži v pravici a s červeným praporem se zlatým hrotem v levici, vyrůstající mezi bůvolními rohy na otevřené turnajské helmě s modro zlatými a červeně stříbrnými fafrnochy.

Šlozka ze 4 listů pergamentu o velikosti 305 x 385 mm a z papírové předsádky v sametových deskách karmínové barvy, svázaná zlatou šňůrou, na níž visí velká pečeť panovníka v mosazném pouzdru. Reč německá. Listina je vložena do původní plechové schránky.

5/ 1873, květen, 30, Vídeň. František Josef I. propůjčuje statkáři a členu českého zemského sněmu Dru Rudolfu Fürstlovi, narozenému roku 1817 v Safránově v Čechách, jakož i jeho manželským potomkům na jeho prosbu stav šlechtický a titul "Edler von Teichok".

Erb: Červená, zlatem vroubená vidlice se zlatou šesticíou hvězdou nad ní v černém poli. Na korunované turnajské přílbě s červeně zlatými a černě zlatými fafrnochy klenot rozevřených křídel červeně zlatě a zlatě červeně dělených, mezi nimiž se vznášejí zlatá hvězda

Šlozka ze 4 listů pergamentu o velikosti 275 x 365 mm v sametových deskách fialové barvy, ozdobených znakem rakouského domu. Šlozka je svázaná zlatou šňůrou, na níž visí panovníkova pečeť v mosazném pouzdře. Reč německá. Listina je uložena v původní plechové schránce.

6/ 1895, únor, 19, Vídeň. František Josef I. vyzdvihuje ředitele České spořitelny v Praze Arnošta Theumera, narozeného r. 1833 v Praze, a jeho manželské potomky na jeho vlastní žádost do rytířského stavu s důvodem propůjčení Řádu Železné koruny III. třídy.

Erb: V modrém poli s pátý štítu vyrůstající bílé skály o třech hrotech, porostlé na úbočích travou, nad nimiž se vznášejí dvě zlaté lilie převýšené zlatou šesticíou hvězdou. Dvě turnajské přílby a modro zlatými příkryvkami, z nichž první nese klenot složených křídel modrého a zlatého a druhá klenot rostoucího modrého oře vpravo obráceného se zlatými kopyty a hřívou a s červenými jazykem.

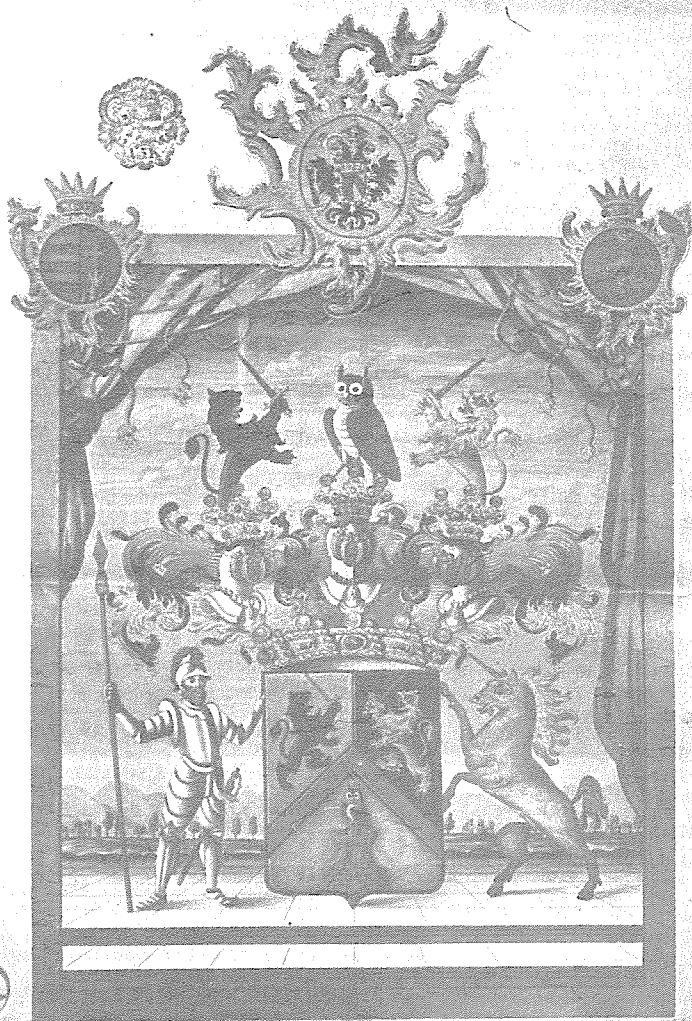
Šlozka ze 4 listů pergamentu o velikosti 286 x 375 mm v sametových deskách fialové barvy, ozdobených vředu malým císařským znakem. Celok je svázan zlatou šňůrou, na níž visí velká pečeť panovníka v mosazném pouzdře. Reč německá. Listina je uložena v původní plechové schránce.

7/ 1895, únor, 25, Vídeň. František Josef I. propůjčuje kapitánu řadové lodi Josefu Rezníčkovi, narozenému r. 1839 v Rokycanech a od r. 1861 přes třicet let sloužícímu u rakouského válečného námořnictva, jakož i jeho manželským potomkům stav šlechtický a titul "Edler von Malstatt".

Erb: Zlatý koráb vpravo plující se zlatým hlavním veslem, plachtou a koruhvíčkou (Wimpel) v modrém poli, převýšený řadou tří stříbrných hvězd. V klenotu vyrůstající stříbrný lev s červeným jazykem a sáňajícím mečem se zlatým křížem, umístěný na korunované turnajské přílbě s modro zlatými a modro stříbrnými fafrnochy.

Šlozka ze 4 listů pergamentu o velikosti 280 x 375 mm v sametových deskách fialové barvy, ozdobených rakouským znakem. Svázan zlatou šňůrou, na níž visí panovníkova pečeť v mosazném pouzdře. Reč německá. Listina je uložena v původní plechové schránce.

Všechny tyto listiny se dostaly do Šimkových sbírek v prosinci r. 1931 koupil, a to jednak od firmy Karl a Faber v Mnichově (první tři, první za 25 RM/200 Kč, druhá za 36 RM/200 Kč a třetí za 15 RM/115 Kč), jednak od firmy K. Chaura v Praze (zbývající čtyři, po 250 Kč). S Litomyšlami nemají tyto listiny společného nic ani původem, ani obsahem. Za takovými "litomyšlskými" dvěma listinami nutno jít do městského archivu, kde trvají jako památka na jednoho z mnohých, kteří opustili svou rodnou Litomyšl, aby se do ní po letech vrátili jako přední členové společnosti. Byl to Václav Karel Zebro, původem syn litomyšlského měšťana a řeznického mistra Josefa Zebro, který r. 1772 vstoupil do rakouské armády a postoupil až na generála ubytovacího vojska. Za své zásluhy byl povýšen Františkem II. listem, daným ve Vídni dne 11. července 1793, i se svými manželskými



Alexander der zweyte von Gottes Gnaden erwählter Römischer Kaiser etc.
Bekennen öffentlich mit diesem Brief und thun kund Jedermänniglich etc.

potomky do rytířského stavu s titulem z Wachenburgu. Za erb mu byl přiznán štít dělený červenou kroví, jehož horní polovina zlato černě polcená nesla dva lvy ve skoku střídavých barev, k sobě obrácené a mečem se zlatým křížem opatřené, v dolné polovině stříbrné byla pak červená pevnostní věž s prolomenou branou a se třemi stínkami, z nichž na prostřední seděla sova přirozených barev. Klenoty byly dva, první s červenou stříbrnými příkryvadly a sovou jako ve štítě, druhým byl zlatý, mečem máchající lev, vyrůstající z koruny na turnajské přílibě s černou zlatými fařnochy. Povýšení do rytířského stavu nebylo však posledním významným změnám Zebrovým, neboť listinou Františka II., danou ve Vídní dne 28. ledna 1802, byl povýšen do stavu svobodných pánů. Úměrně k tomu byl mu zvýšen počet klenotů původního znaku na tři, z nichž první, sova, a třetí, zlatý vyrůstající lev, byly převzaty z původního znaku, kdežto druhým klenotem se stal mečem máchající černý lev, vyrůstající z koruny rovněž na černě slatých pokrývkách. Za strážce štítu byli ustanoveni vpravo odězec a vlevo jednorozec ve skoku.

Míla Adamczyková KDO BYL NOSTRADAMUS

Proroctví (prophetia) je předpovídání budoucích událostí, nepředvídaných, nevypočítatelných, jak praví proroci ve Starém Zákoně. Proroctví sestavovali astrologové, jasnovidci, vykladači karet, media a mnohá z nich obstála. Jedním z neslavnějších, který žil v 16. století, byl nesporně Nostradamus, o kterém jeho současník, básník Etienne Jodelle napsal:

Nostra damus, cum falsa damus.

nam fallere nostrum est:

Et cum falsa damus, nil nisi

Nostra damus.

Nostradamus, latinská forma pro Michel de Notredame byl osobním lékařem krále Karla IX. a slavným astrologem. Narodil se dne 13. prosince 1503 v St. - Remy v diecési Avignonské v Provence. Studoval v Montpellier, navštívil také Toulouse a Bordeaux. Po svém návratu do rodné Provence uveřejnil v roce 1555 v Lyonu sedm svých slavných "Centuries". Král Jindřich II. ho pozval do zámku Blois, vyslovil mu své uznání a obdaroval ho 100 zlatými écus d'or. Svě královské uznání vyslovil Nostradamovi i král Karel IX. Poslední tři ze svých "Centuries" uveřejnil v roce 1558. Zemřel dne 2. července 1566 ve stáří 63 let v Salen; jeho epitaf se nalézá v chrámu "Des Cordeliers".

Jeho proroctví, uložená v "Centuries" jsou psána v rýmech, mystická a mnohoznačná, na podkladě astrologického. Vyvolala svého času velký rozruch, byla v následujících dobách mnoho citována a tvoří až dodnes pilíř v astrologické literatuře.

Literatura: Dictionnaire historique par l'abbé Ladvoat, à Paris 1740.
Chr. Wöllner: Das Mysternum des N.

LITERATURA

Slovo o jilovské Heraldice, Časopis Heraldika, vydávaný skupinou kolem Muzea těžby a zpracování zlata v Jilově, vychází z pojetí heraldiky, tlumočeného Břetislavem Štormem. To je velmi chvalyhodné a pozorujeme to i v několika posledních číslech, ve kterých se pro konfrontaci se Štormovou heraldikou objevilo několik projevů našich dnešních pracovníků heraldiky, teoretiků a kreslířů. Jsou tu nejen ukázky prací, ale i stručné charakteristiky jednotlivých pojetí. Tak se dovidáme, jak ke kreslení znaků došel arch. Bohumír Šimek, jenž dále připomíná, že "naše doba, vedená purismem, může v krásné linii, oproštěné od všeho zbytečného, vytvořit nový heraldický záznam, který by měl být vodítkem všech, kdož heraldiku milují a kdož v ní pracují. Měla by však také vytvořit zákony, jak a kdy se smí heraldiku užívat..." Výtečný znalec městské heraldiky Karel Liška podává zcela konkrétní návrh, jak tvořit nové městské znaky. Dokonalé ukázky heraldické kresby předkládá Václav Štech a doplňuje je připomínkou o neustálém právu heraldiky na existenci. Dokládá to právě případem Břetislava Štorma, jenž ve svém výtvarném projevu dokázal tradici spojit s projevem odpovídajícím současnosti. Je proti plagiátu, přesvědčen, že skutečný heraldik si dovede najít svůj plnoprávný výraz. Jeho názor na osobitost výtvarného projevu současných heraldiků dále dokládá Zdeněk M. Zenger, který je přesvědčen, že máme i dnes dobré heraldické umělce i vzdělanou mladou generaci. Anketu vpodstatě uzavírá článek Miloše Zárybnického, který se cyklicky vrací k Břetislavu Štormovi a ze sledu nedávných výstav, které byly z jeho díla uspořádány v českých a moravských městech, vyvozuje, že Štormovo dílo by se mělo stát základem každé naší heraldické tvůrčí činnosti. Jeho stat předkládá konkrétní návrh, jak použít Štormova odkazu, i zprávu, do jakých mezí již jilovští heraldici tento záměr uskutečňují.

V poznámce k článku odmítá M. Zárbybnický v heraldice "spolkareni", jimž rozumí vytváření dalších sdružení, v čemž spatřuje reminiscenci na staré časy, a nevěří v jejich účinnost. V tom se mu pokusím odporovat, neboť nesmí jít o formu, ale o obsah. Z vlastní zkušenosti mohu doložit, že jediné ve společném hodnocení a společném sjednocování názoru lze najít cestu. Neexistuje-li pro heraldiky žádná platforma "na vyšší úrovni" (akademie, universita), nutno ji vytvořit pomocí pracovní skupiny. A tu záleží na intenzitě zájmu: myslí-li to taková skupina (konstituovaná at už jako spolek, sekce či společnost) se svou prací doopravdy, netřeba se bát o její existenci; hraje-li si jen na jednotné sdělení, pak netřeba litovat, jestliže zajde. Je možno si pěstovat heraldiku sám pro sebe (heraldika dnes není oborem, ale zálibou, nadšením), ale pak nelze naříkat, zmocňují-li se jí veřejně lidé "bez poměru", hledající v ní finanční zdroj, pro něž pak vytvářejí známé "hruzy" např. v oblasti městských znaků. Heraldika ovšem není pro každého, podobně jako historie je poučením minulosti pro dnešek. Ale stejně jako historie má povinnost o svých závěrech informovat jak menší okruhy, své spolky, tak i větší celky, veřejnost. Neboť stejně jako historie má právo být majetkem obecným i být tlumočena správně a objektivně. A to, myslím, jedinec ztěžil dokáže.

zmz

První ročník Zpravodaje středočeské vlastivědy a kronikářství (1./1969), vydávaného Oblastním muzeem v Roztokách u Prahy, o jehož obsahu prvních dvou čísel jsme již na tomto místě referovali, přinesl ve všech čtyřech číslech ročníku několik úvah a podnětů k zamýšlení z pera Jiřího Špěta, nazvaných "Vlastivědní pracovníci a jejich podíl na současném regionálním bádání." I když seriál článku je obecnějšího zaměření, přesto poskytně řadu námětů pro práci genealoga (rozhled po pramenech a literatuře, schopnost kritického zhodnocení a pramenu a jejich zpracování, rozsah a styl práce, spolupráce s odborníky atd.). Vyplývá z toho, že nadevšechnu pochybnost rodopis byl a je součástí vlastivědného bádání a práce.

V čís. 3 roč. 1/1969 jsou uveřejněny zprávy o činnosti zbraslavského vlastivědného klubu a výsledky sběru dokumentačního materiálu pro kroniku. Rodopisce bude zajímat: Sešlo se 219 starých pohlednic a fotografií, které byly utříděny do skupin, mimo jiné: staré pohledy na Zbraslav - nejstarší obrázek z r. 1740, stavby které již zaujaly, dokumenty o spolkovém životě, vynikající osobnosti atd. Čísařovský z Prahy nabídl ke kronikářskému zpracování dokumentaci svých zbraslavských předků od roku 1700 až po naše časy. F. Řež z Vinařic u Kladna zaslal písmáček zpracování "Zbraslav před 60 lety." Dr. Budík z Mouchova Hradiště zapůjčil a zpracuje písmáčkou starou kroniku svého praděda, zednického mistra Vadráčky.

V tomtéž čísle B. Hofmeisterová v článku "Rodinný poklad" popisuje již výše zmíněný dar Čísařovského. Jde o 120 vzácných rodinných listin sahajících až do roku 1661. Jsou to kupní smlouvy, kvitance, dědické smlouvy, výuční listy, směnky, účty, stížnosti, pravomoci, právní přiřčení, domovské listy, kopulační, křestní a úmrtní listy, soudní pře, vysvědčení a mimoto sbírka starých fotografií člena staročeského rodu Čísařovských.

4. číslo přineslo článek B. Hofmeisterové "Z galerie starých zbraslavských rodu: Vejvodové - muzikanti". Kořeny tohoto rodu tkví hluboce až v historických dobách města a koruna se rozkošatěla nejen ve Zbraslavi, ale dosáhla až do sousedních Lipan, Baní, Modřan, Slivence a Vraného.

František Kratochvíl ve své práci "Nezapomínejme na naše zeměděle mineralogy, geology a chemiky" poukazuje na to, že zprávy o životě těchto učenců jsou roztroušeny v odborných časopisech, hlavně u příležitosti jejich životních výročí nebo úmrtí, i v různých speciálních publikacích, zabývajících se jejich životem a dílem, ale kdybychom chtěli uctít památku některého badatele, nedovíme se z většiny těchto publikací o místě jeho posledního odpočinku nebo přesněm umístění hrobu nic. Autor dále popisuje výsledky svých prohlídek pražských hřbitovů, informací na hřbitovních správách a ve Středisku památkové péče a excerpe z literatury o pražských hřbitovech. U každého vědce je uvedeno datum a místo jak narození, tak i úmrtí a přesné označení hrobu na tom kterém hřbitově. Pro rodopisce uvádíme prostý výčet jmen osob v článku uvedených: Jan Svatopluk Presl, Karel Bořivoj Presl, Jan Krejčí, Filip Pošta, Cyril Purkyň, Karel Vrba, František Slavík, Emanuel Bořický, Vojtěch Wraný, Alfred Slavík, František Rosický, Bohumil Bauše, František Polívka, Karel Josef Napoleon Balling, Vojtěch Šafařík, František Štolba, Karel Preis, Karel František Edvard Kořistka, Antonín Fric, František Antonín Nickertl, Otakar Nickertl, Josef Kopecký, Jan Nepomuk Woldřich, Josef Woldřich, Rudolf Helmbacker, Jiljí Jaroslav Jahn, Svatopluk Jan Procházka, Jan Koliba, František Sitenský, Antonín Bělohoubek, Julius Stoklasa, František Wald, Radim Kettner, Alexandr Orlov, František Kovář,

Jiří V. Daneš, Václav Dědina, Josef Mukan, Karel Feistmantel, Josef Karel Balling, Oldřich Pacák, Bohuslav Rayman, Jaroslav Špíchal, František Plzák, Jan Karel Taránek, Augustin Ondřej, Odolen Kodym, Václav Veselý, Rudolf Sokol, Vojtěch Smetana, Josef Kratochvíl, František Farský, František Hanuš.

Sborník Labores musei in Benátky nad Jizerou, roč. V/1969 v čís. 1 - 3 otiskl velmi pěkný článek Z. Culký "Hudební rody Borovičku a Mülleru."

"O počátcích a vývoji církevních matrik se zvláštním zřetelem k českým poměrům" se rozepisuje E. Maur v Historické demografii, sv. 3/1969. Cílem autora je popsat přehled vývoje významného pramene a možnosti jeho využití pro demografický průzkum. Přesto i rodopisci bude v mnohém směru vhodnou pomůckou.

Zpravodaj středočeské vlastivědy a kronikářství, roč. II/1970, přináší v čís. 3 hodnotící článek Jiřího Špěta k osmdesátým narozeninám 31. 7. 1970 doc. PhDr. Františka Roubíka, rodáka jindřichohradeckého, zprvu archiváře v archivu ministerstva vnitra, pak úředníka ministerstva školství, ředitele Státního ústavu historického, vedoucího historickogeografického oddělení Historického ústavu ČSAV a docenta historické vlastivědy na filosofické fakultě Karlovy university. Výčet prací doc. Roubíka je více než obsáhlý, ale nade vše vyniká základní pomůcka vlastivědného pracovníka - Příručka vlastivědné práce, ono vademecum, v němž se v ucelený a funční celek spojují odborné výklady o problematice, hlavních pomůckách i metodice vlastivědného bádání, včetně genealogie a heraldiky, a organizaci naší vědecké práce s prakticky úplným výčtem základní literatury, pro regionální práci naprosto nezbytné. Dvě úplně rozebraná vydání této knihy svědčí o opravdovém zájmu veřejnosti o dílo, jež - s výjimkou partií o organizaci vědecké práce, pozměněných ovšem společenskými proměnami posledních desetiletí - nezastaralo.

V článku "Nejstarší dochovaná příjmení na Příbramsku" Onomastické práce, sv. 2/1968 sestavil Jindřich V. Bezděka několik příjmení, která mají na Příbramsku staré doklady a to od poloviny 15. století do r. 1572. Jsou to: 1456 Palivec (z místního jména Palivo), 1515 Hylan, 1518 Svojtka, 1522 Mrvík, Pekárek, 1525 Hloucal, 1528 Čečatka, 1563 Chyba, Janda, Peták, Pintř, Vršecký, 1570 Drda, 1572 Chroust, Ježek (z Ježek).

Číslem 9 - 10 roč. I/1969 bylo ukončeno vydávání Zpravodaje pro přátele rodopisu a heraldiky, který po dobu jednoho roku vydávalo Západočeské nakladatelství v Plzni pro vnitřní potřebu Archivu města Plzně.

V obsáhrném článku "Rodopisné studium a archivy" sleduje Josef Nuhlíček vývoj, správu a současně uložení matrik a pozemkových knih a upozorňuje rodopisce na další vhodné prameny, jako jsou výsledky sčítání lidu a evidence obyvatel.

Miloslav Bělohávek pojednává o soupisech fondů okresních archivů, ve kterých každý trochu zkušenější genealog musí bádát, aby doplnil rodopisné údaje o svých předcích.

Poslední číslo Zpravodaje přineslo rovněž toto oznámení: Státní archiv v Plzni, badatelna v Sedláčkově ul. 44, soustředil do Plzně všechny starší matricy zhruba do let 1850 - 1870 z celého Západočeského kraje včetně Karlovarska. Zároveň byla pobočka tohoto archivu Klášterce a Kadaně přestěhována do Žlutic. Je zde soustředěn materiál pro Karlovarsko a Chebsko.

- jfm -

Flaggen und Wappen se jmenuje atlas vlajek a státních znaků všech kontinentů, který vyšel síce již v roce 1967 v Lipském Bibliografickém institutu, ale který svou dokumentární hodnotou nestárne. Z několikaletých knih tohoto druhu (O. Neubecker: Fahnen u. Flaggen 1939, Gosudarstvennyje gerby i flagi SSSR 1959, J. Miller: Choragwie i flagi polskie 1962, E. M. C. Barraclough: Flags of the World 1965 a českých svazeků J. Šubrta Vlajky nad světem 1962) jsou znaky a vlajky tohoto atlasu z odborného hlediska správné a obrazově vysoce instruktivní. Každý stát má zde uveden oficiální znak, zvláště cenné jsou údaje z rozvojových zemí, dále vlajky státní, obchodní a námořní. Vlastním obrazovým barevným přílohám předchází stručná předmluva s vysvětlivkami o druzích, tvarech a barvách vlajek a znaků. Doporučujeme badatelům v heraldice státní a zemské. Cena atlasu činí našich 31.50 Kčs a tisk je k dostání v kulturním středisku NDR na Národní třídě v Praze.

vP

Týdeník "AHOJ NA SOBOTU", roč. 1971 uveřejňuje skoro pravidelně znaky měst se stručným historickým doprovodem z ateliéru Karla Lišky - slovem, perem i štětcem. V č. 2 - Olomouc, č. 4 - Bystřice u Benešova, č. 6 - Vysoké Mýto, č. 7 - Tovačov, č. 9 - Krňov, č. 11 - Blatná.

vG

V edičním plánu AVICENUM Zdravotnické nakladatelství, Praha 1 - M. Strana, Malostranské nám., 28 na rok 1971 čtete: doc. dr. Černý: Rodina a dědičnost, kart. 18,- Kčs.

vG

Česká toponomastika získala primát mezi slovanskými zeměmi vydáním pětisvazkového slovníku Místní jména v Čechách (díl A. Profouse, dokončené J. Svobodou a V. Šmilaurem). Jsou tu názvy všech obydlených i zaniklých sídlišť s jejich lokalizací a nářeční podobou a s výkladem o jejich vzniku a významu. Bohužel několik děl je rozebráno. V r. 1970 vyšla 1. část (A - L) slovníku Místní jména na Moravě a ve Slezsku (L. Hosák a R. Šrámek) v nakladatelství ČSAV Academia Praha.

vG

POZNÁMKY BADATELŮ BADATELŮM.

Cituji zatoulanou osobu:

Holíč: 14. 6. 1773 pokřtěna: Marianna nata anno 1767, die 22. July baptisata apud R. P. Franciscanos per Petrum Antonium, Presb. Guardianum anno 1773, die 14. Juny. Mater: Maria Zeidova, vaga, oriunda ex Bohemia, loco Kutna Hora. Parens tacetur. Patrinus: P. Severus or. mind. Ref. Provincia St. Salvatoris.

vG

Zajímavý zápis ze 14. června 1790 v matrice GOLČ-JENÍKOVSKÉ za děkana Šebestiána Čzecha, uvádí křest, u čísla 5, nalezeného, podle cedulky z 25. máje narozeného děvčátka, ale staré již snad 14 neděl (špatně čitelné), "Z nepoddaných rodičů, protože nalezena byla". Dostala jméno Barbora Johanna Loličová. Kmotrou byla: Uroz. Panna Maří Jana Čzechová, teta veleb. pana děkana jeníkovského a svědkem veleb. pan Jan Jeřábek, farář z Ronova.

vG

RŮZNÉ ZPRÁVY

Cituji: Dr. V. Chaloupecký, Podřipský Muzejník, roč. IV., str. 43:

Genealogie je pomocnou vědou historikovi. Jestliže historikovi jde o průběh dějinného vývoje, o příčinnou souvislost událostí, jich význam a hodnotu, genealogie konstatuje pouze existenci rodů a spokojuje se vyhledáváním fakt, kde se kdo narodil, oženil, kolik měl dětí a kdy zemřel. Není tu ani smělých kombinací ani líčení nálad, ale zato spolehlivost, jistota fakt, práce a především práce. Historik pak s vděčností sahá k těmto, v myslí nezasvěcené hrůzy vzbuzujícím řadám letopočtů a jmen, aby tvořily oporu jeho vyprávění.

oJ

V č. 10 Listů GH str. 3 ve článku Sklenář: Habent sua fata... jest správné znění citovaného originálu památky: "Narodyla se nam.... desetého Nynburka "

Státní archiv Litoměřice Krajská ul. 1 má studovnu přístupnou badatelům vždy ve středu a čtvrtek od 8 h. do 18 h.

Pondělní schůzky členů:

Ve II. čtvrtletí budou se pravidelné pondělní schůzky členů (výměna zkušeností) konat opět vždy od 17 hodin v zadním salonku restaurace "U Šumavy", Štěpánská ul. 3 (proti kostelu) ve dnech:

duben	květen	červen
26.	10. a 24.	14. a 28.

SLOŽENÍ A FUNKCE VÝBORU

Složení výboru z plenární schůze dne 17. 3. 1971.

Členové správního výboru: Dr. Vlad. J. Sedlák
 Ing. Viktor Gentner
 Milan Buben
 Míla Adamczyková
 Jaromír Prusík
 Ing. Jiří Musil
 František Šírl
 Pavel R. Pokorný
 Ing. Dr. Václav Elznic
 Oldřiška Jandová
 Karel Liška
 Dr. Viktor Palivec
 Karel Sklenář
 Otakar Veselý

předseda
 první místopředseda
 druhý místopředseda
 jednatel
 zapisovatel
 matrikář
 pokladník
 archivář

Náhradníci správního výboru: Ing. Václav Štech, Josef Vrba

Revisoři: Ing. Zdeněk Heydušek, Ladislav Procházka, Miloslav Schlégl.

PÁTRÁ SE PO

ARCHIVY A MUZEA žádáme, aby laskavě sledovaly tuto naši rubriku a jsou-li u nich možné prameny, aby naši redakci nebo uvedeného tazatele vyrozuměli.

Redakce GH - Listů.

TYNHOFFER (Tynhofer, Tirnhoffer a j.) Všechny zprávy o výskytu příjmení hledá Dr. Jan A. Mager, Prachatice předm. 464.

ŽIŠKOVSKÝ (Žiškovský) . Hledá se snátek (před r. 1781) Jana Žiškovského, mlynáře v Kunšově (Albrechtice, okr. Strakonice) s Františkou N. O zprávu žádá Dr. Jan A. Mager, Prachatice, předm. 464.

DIDACK. Všechny zprávy za odměnu o výskytu příjmení v matrikách hledá Ing. Viktor Gentner, Praha 4, Pod vilami 13.

HERYNK ze Sloupna, event. jen ze SLoupNA. Všechny zprávy zašlete na Ing. Ivan Herynk, Bělehradská č. 16, Parubice - Polabiny.

SLAVATOVÉ z první pol. 17. stol. až event. 15. stol. z Čech, především z Podblanicka (nikoli známý šlechtický rod Slavatů), a všechny osoby, pocházející - přicházející - z ČERNOVIC u Tábora od 17. století hledá Rudolf Melichar, Praha 1, Klimentská 36.

Připomínky:

- 1) Články pro G - H Listy zasílejte výhradně na adresu Dr. Vlad. J. Sedlák, Praha 5 - Smíchov, Ostrovského 29 nebo Ing. Viktor Gentner, Praha 4 - Nusle, Pod vilami 13.
- 2) Pokud rukopisy píšete strojem, prosíme, aby písmena a, a, o, e, s atpod. měla očistěné typy, aby při přepisování nedocházelo k záměnám.
- 3) Při dané technologii tisku můžeme obrázky zatím reprodukovat pouze jako kresby perem. Nikoliv tedy fotografie.
- 4) Všechny platby pro GHSP označujte na rubu poštovní složenkou účelem platby, aby nedošlo k nejasnostem.
- 5) Jsou nám vítány peněžní příspěvky na tiskový fond. Za dosud zasláné děkujeme.
- 6) Za otištěné dotazy v rubrice: Pátrá se po zasílejte po 1 Kčs / 1 řádek ve známkách nebo složenkou na adresu GHSP.

Redakce G - H Listů



G - H

Listy Genealogické a heraldické společnosti v Praze

Vycházejí ve volných lhotách pro interní potřebu členů společnosti

Řídí odpovědný redaktor Dr Vlad. J. Sedlák, Praha 5, Ostrovského 29 s redakční radou: Dr Ing. V. Elznic, Ing. V. Gentner, Ing. J. Musil, Dr V. Palivec, J. Prusík, Pavel R. Pokorný

